Tîrgu-Mureş

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

8
74

JOI, 20 FEBRUARIE
1969, ANUL III

UNIVERSAL 650
SMT
NU

Foto: GR. PREPELIȚĂ

UCEA DE JOS. MINITEHNICIENII ÎN VIZITĂ LA I.M.A. MIRACULOASA LUME A TEHNICII ÎȘI DEZVĂLUIE TAINELE. (Citiți reportajul în pag. 4—5).

ECRAN

RODNICE DIALOGURI ELECTORALE

În întreaga țară au loc întîlniri ale alegătorilor cu candidații Frontului Unității Socialiste. Un amplu dialog are loc pretutindeni, relevînd democratismul colectivității noastre, dorința unanimă de a îndeplini sarcinile trasate de partid pentru înflorirea patriei. Mîndria firească, izvorîtă din certitudinea că poporul nostru își construiește o viață fericită, face ca aceste zile de efervescență politică să aibă caracterul unui însuflețitor bilanț al realizărilor. Publicăm în «Ecranul» nostru cîteva fotografii ilustrînd efortul unanim pentru edificarea socialismului.

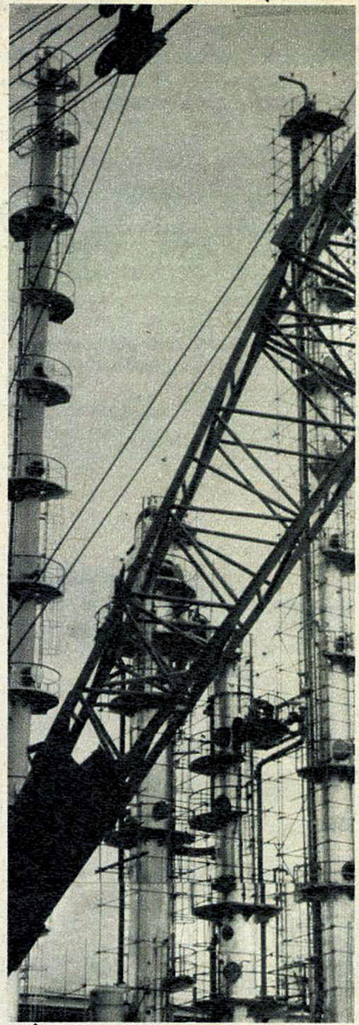
▲ Pitești, oraș al chimiei.

▲ București, magistrala Nord-Sud. Blocuri colorate în așteptarea primăverii.

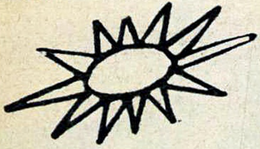

Uzina Electronica: acasă la constructorii de televizoare. ▶

▲ Într-o modernă policlinică. Și noi vrem să devenim medici, spun parcă «asistentele» cu cravate roșii!

Scrisoarea săptămînii

FRUMOSUL VERB „A CONSTRUI"

Pun rămășag, cutezătorule, că la asta nu te-ai gîndit: care este verbul cel mai frumos, cu circulația cea mai mare, pe care îl rostesc oamenii de la noi, verbul ale cărui muzicale consoane și vocale sînt cel mai des înmlădiate la toate timpurile și la toate modurile? Citind titlul scrisorii noastre, desigur, ai bănuit și răspunsul: verbul «a construi». Într-adevăr, el este rostit în aceste zile, cu deosebită mîndrie și demnitate, în toate colțurile țării. **Am construit** *Hidrocentrala de pe Argeș — zic argeșenii.* **Construim** *Combinatul Siderurgic — zic gălățenii.* **Am construit** *Uzina de alumină — zic orădenii.* **Am construit** *pe Bistrița, pe Trotuș, la Marea cea mare, la Luduș-Iernut, în satele Bărăganului.* **Construim** *la Porțile de Fier, pe Lotru..* vom construi *în Cîmpia Dunării, în Maramureș...* **Am construit... construim... vom construi...** *este verbul care se rostește cel mai des și cu cea mai mare bucurie acum, cînd țara întreagă se pregătește pentru alegerile de la* **2** *martie, făurindu-și generoase planuri de viitor.* **A construi** *este verbul ale cărui silabe ne evocă nouă de fiecare dată, zvelte și luminoase zidiri: trainice temelii, bine împlîntate în pămînt; ziduri îndrăznețe, acoperite de schele; steaguri biruitoare, înălțate cu drag, după un bun obicei al pămîntului românesc, deasupra noilor ctitorii.*

Deprinde-te, cutezătorule, să rostești cît mai bine, și cu cît mai mult folos, frumosul verb **«a construi»***!*

Petre Ghelmez

RADAR Cutezătorii

- Nu de mult, s-a deschis în orașul Gorki (U.R.S.S.) Expoziția unională a radioamatorilor. Pionierii din Ivonovsk au expus aici o cușcă din care, la comandă, un ingenios «paznic electronic» scoate capul și latră. Cele mai vii discuții le-a stîrnit, însă, combina automată programatică prezentată de pionierii din Sverdlovsk. Cu ajutorul ei se poate porni sau opri, la timpul stabilit, un televizor. Dacă stăpînul lipsește de acasă, aparatul poate înregistra pe bandă o emisiune dorită, poate încălzi mîncarea și aerisi camera. Pentru calitățile sale, aparatul a primit cea mai înaltă distincție.

- **Orășelul** Zgorzelec **(R.P. Polonă) a găzduit în acest an școlar o festivitate neobișnuită — carnavalul pistruiaților. Au defilat costumați numeroși copii pistruiați, veniți din toate colțurile țării. Unii și-au pictat sau și-au lipit pe față pistruii. «Dacă n-ai pistrui, împrumută de la colegi», «Cîți pistrui, atîtea note de 5» (5 e cea mai mare notă în școlile poloneze) — erau lozincile hazlii care împodobeau convoiul. «Regele» pistruiaților a fost ales Zbyszek Colca, elev în clasa a VI-a.**

În încheierea festivității au avut loc interesante curse de cîini cu pistrui, iar cerul însuși era «pistruiat» de numeroase zmee.

CUTEZĂTORII FOTOGRAFIAZĂ • • • • • • • • • • • • • • • • • •

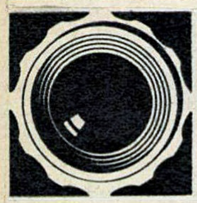

...ECHIPA DE DANSATORI A PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR DIN COMUNA NAIPU, JUDEȚUL ILFOV, CARE, ÎN CADRUL FESTIVALULUI CULTURAL, A PREZENTAT UN INTERESANT DANS POPULAR DE PRIN PARTEA LOCULUI, CÎȘTIGÎND FRUMOASE APLAUZE LA SCENĂ DESCHISĂ.

...O DEMONSTRAȚIE DE SCHI, ÎN TIMPUL CONCURSULUI ORGANIZAT DE CURÎND DE ELEVII LICEULUI DIN CODLEA, CONCURS DUPĂ CARE A AVUT LOC ȘI CARNAVALUL NOTELOR BUNE. PE PRIMUL LOC ÎN CADRUL CONCURSULUI — ELEVUL TECUȘAN AUREL, CLASA A VII-A A.

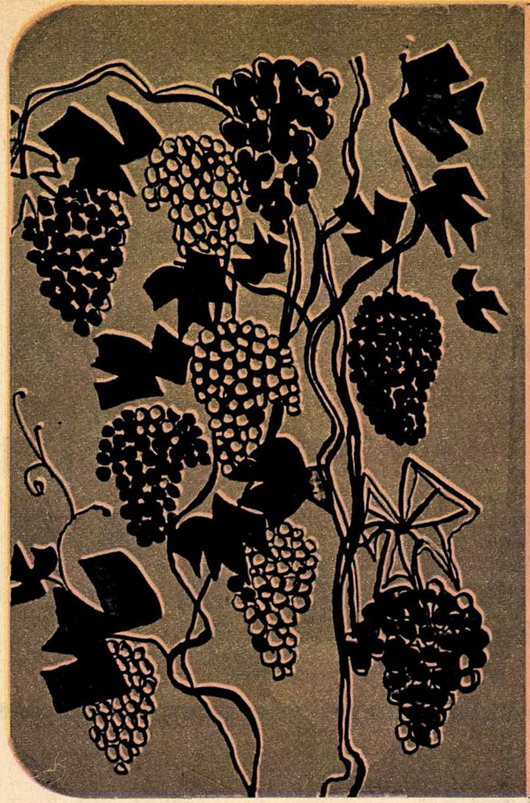

BADEA TONCIAN

Cînd a venit la noi, la adunarea pionierească, mă gîndeam: oare ce-o să ne mai povestească badea Toncian? Îl ştiam cu toţii, atît de bine, de cînd eram mici. De şaisprezece ani e preşedintele cooperativei agricole de producţie. Pe unii dintre noi ne-a ţinut în braţe. De atîta vreme îl cunoaştem şi îl îndrăgim pentru poveştile lui frumoase şi mai ales pentru zilele în care apărea aşa, pe neaşteptate, în şcoală, şi ne vestea: «măi copii, s-au copt strugurii!» Noi, atîta aşteptam...

Şi totuşi, cîte noutăţi n-am aflat cînd ne-a vorbit despre bogăţia satului!

Ne ştiam satul bogat, frumos, dar nu gîndeam să fie cunoscut şi preţuit tocmai departe, peste hotarele ţării. Cum ni s-a dus faima? «O dată cu vinurile podgoriei noastre», ne-a spus badea Toncian. Vinurile acestor pămînturi au cucerit medalii de aur şi de argint la concursurile internaţionale.

Şi uite aşa, am descoperit că nu ştim chiar totul despre satul nostru.

Ca şi părinţii noştri, azi, sîntem bucuroşi că el, Titu Toncian, om harnic, bun gospodar, a fost desemnat candidat în cel mai mare sfat al ţării, Marea Adunare Naţională.

ŢEPELUŞ LUCIA
cl. a VII-a B, Şc. generală
Lechinţa, Jud. Bistriţa, Năsăud

Colegul nostru cel CURAJOS

Ploua mărunt şi des. Parcă n-ar fi fost iarnă. Pe drum trecea grăbit cu capul vîrît în gulerul paltonului, cu servieta sub braţ, un băiat. Vîntul purta în rafale iuţi perdele subţiri de apă cînd înainte, cînd înapoi, şi, deodată... Un zgomot puternic răsună pe aproape. O lumină se stinse. Băiatul o luă la fugă. Nu mai ocolea băltoacele. Prin apă, peste gropi, alerga gîfîind spre o construcţie joasă, de scînduri. Deasupra uşii, din lemn, îşi întindeau limbile roşietice flăcări...

Băiatul încercă uşa. Închisă. O zgudui, o împinse. Nimic. Nu ceda. Flăcările înaintau. Luă o piatră, izbi închizătoarea. O dată, de două ori. Flăcările înaintau. Se trînti în uşă o dată, de două ori, de trei... Cu o bufnitură uşa cedă. Prin întuneric, pe bîjbîite, ajunse la tabloul electric. Desfăcu buşoanele. Ieşi în ploaie, se dezbrăcă. Cu paltonul în mînă se cățără pe magazie. De sus, de pe acoperiş, flăcările se simţeau dogorînd. Cu haina, cu căciula, băiatul începu lupta cu focul. Curînd, ultima scînteie a fost înăbuşită. Mai ieşeau doar firicele subţiri de fum. Băiatul cu servieta o luă iar la fugă. În poarta unei clădiri întîlni un bărbat.

— Magazia! A luat foc... Un scurt-circuit.

*

N-am fi ştiut nimic despre toate acestea dacă muncitorii de pe şantierul de construcţii n-ar fi anunţat şcoala, felicitînd pe colegul nostru, pionierul Purcel Petre, care prin curajul său a salvat de la incendiu însemnate cantităţi de materiale de construcţii.

CRISTIAN ELENA
Liceul din com. M. Kogălniceanu,
Judeţul Constanţa

ALERTA
ROZETELOR

BUCURIILE IERNII
Foto: IANCU AUREL

AGENDA MINITEHNICUS *EDIȚIE SPECIALĂ* de **AURELIU WEISS** cu fotografii de **GR. PREPELIȚĂ**

- GRUPURILE MINITEHNICUS — CUTEZĂTORII POT FUNCȚIONA ÎN CELE MAI BUNE CONDIȚII ȘI LA SATE.
- I.M.A. ȘI C.A.P. ÎN AJUTORUL MINITEHNICIENILOR.
- DOUĂ MARI UNITĂȚI ALE AGRICULTURII SOCIALISTE DIN JUDEȚUL BRAȘOV RĂSPUND CHEMĂRII I.M.A. HĂRMAN.

O ENTUZIASTĂ INIȚIATIVĂ în județul BRAȘOV

Activitatea minitehnicienilor din județul Brașov, de unde au sosit la redacție 256 brevete de participare la concursul MINITEHNICUS, reprezentînd 112 lucrări, cunoaște o puternică efervescență. Consiliul județean al organizației pionierilor — Brașov depune o deosebită străduință pentru a transforma înclinația firească a copiilor spre tehnică într-o mișcare largă, care să cuprindă un număr cît mai mare de pionieri și școlari. După o activitate viu susținută în orașele județului, iată că acțiunea s-a extins la sate. Astfel am avut plăcutul prilej de a citi documentul pe care îl reproducem în foto-copie.

● ● ● ● ● ● ● ●

Știrea ne-a făcut să ne deplasăm urgent la fața locului unde am luat un interviu fulger tovarășului ing. Zaharia Țimpea, directorul Întreprinderii de mecanizare a agriculturii — Hărman.

RED.: Asistăm la un eveniment important și oarecum neobișnuit. Nu sînteți de părere?

DIR. Nu găsesc nimic neobișnuit. Întreprinderile de mecanizare a agriculturii din toate colțurile țării pot și au datoria să-i ajute pe minitehnicieni. În aceste întreprinderi sînt tehnicieni, ingineri. Există posibilitatea de a se înzestra grupurile MINITEHNICUS cu materiale. Noi vom face acest lucru din plin. Atunci cînd se vor casa unele materiale, voi cere aprobarea să trecem unul dintre tractoarele casate grupului MINITEHNICUS din Hărman. Copiii îl vor demonta, îl vor monta din nou, îl vor cunoaște în amănunțime și îl vor... utiliza!

Sper ca această chemare să-și găsească ecou în toată țara.

Inițiativa I.M.A. Hărman a produs o deosebită emoție în rîndurile celor 40 de minitehnicieni din comună. Ei s-au angajat să folosească din plin ajutorul ce li se acordă și să se prezinte cu cît mai multe construcții la concursul MINITEHNICUS '69.

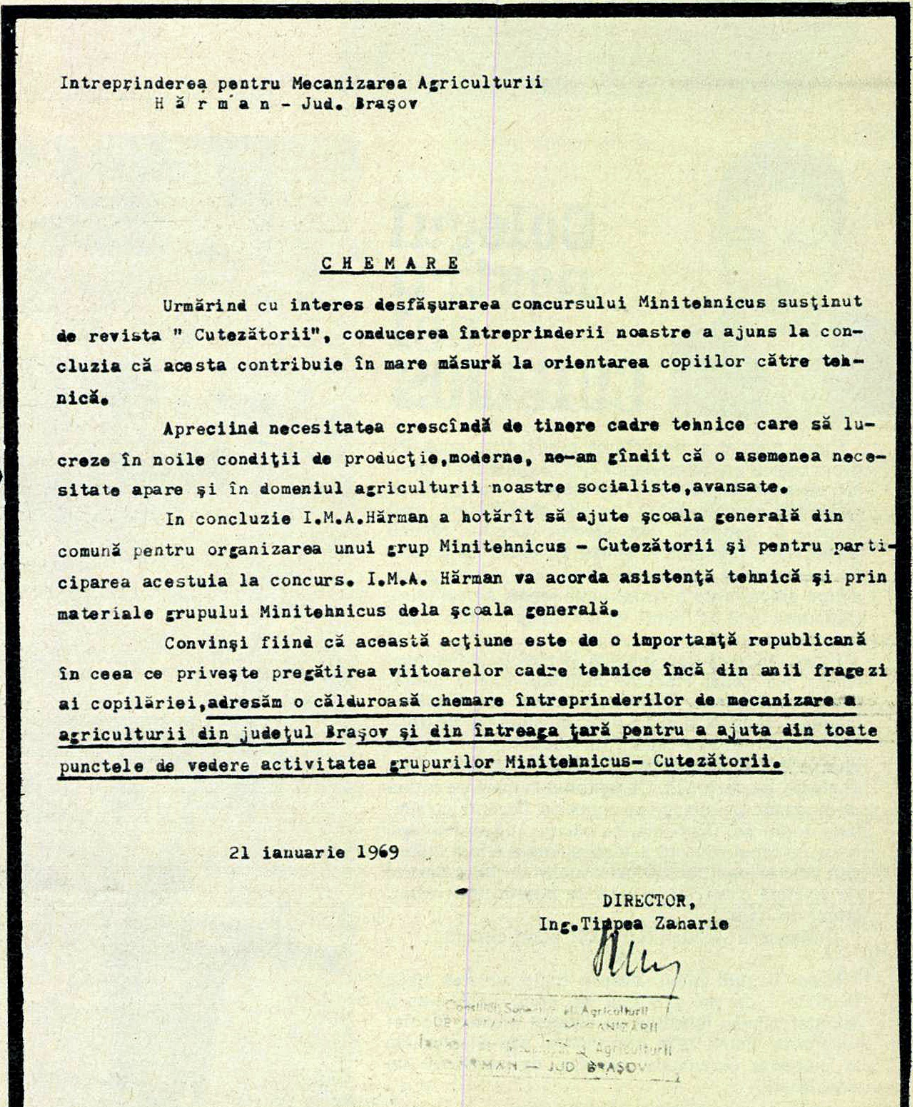

Intreprinderea pentru Mecanizarea Agriculturii
Hărman - Jud. Brașov

CHEMARE

Urmărind cu interes desfășurarea concursului Minitehnicus susținut de revista " Cutezătorii", conducerea întreprinderii noastre a ajuns la concluzia că acesta contribuie în mare măsură la orientarea copiilor către tehnică.

Apreciind necesitatea crescîndă de tinere cadre tehnice care să lucreze în noile condiții de producție, moderne, ne-am gîndit că o asemenea necesitate apare și în domeniul agriculturii noastre socialiste, avansate.

In concluzie I.M.A. Hărman a hotărît să ajute școala generală din comună pentru organizarea unui grup Minitehnicus - Cutezătorii și pentru participarea acestuia la concurs. I.M.A. Hărman va acorda asistență tehnică și prin materiale grupului Minitehnicus dela școala generală.

Convinși fiind că această acțiune este de o importanță republicană în ceea ce privește pregătirea viitoarelor cadre tehnice încă din anii fragezi ai copilăriei, adresăm o călduroasă chemare întreprinderilor de mecanizare a agriculturii din județul Brașov și din întreaga țară pentru a ajuta din toate punctele de vedere activitatea grupurilor Minitehnicus- Cutezătorii.

21 ianuarie 1969

DIRECTOR,
Ing. Timpea Zaharie

Consiliul Superior al Agriculturii
[illegible] MECANIZĂRII
[illegible] Agriculturii
HĂRMAN — JUD BRAȘOV

ECOURI • ECOURI • ECOURI • ECO

Primul contact cu I.M.A. — Ucea de Jos, o vizită făcută de minitehnicieni la parcul de tractoare.

LA I.M.A.

Ucea de Jos

Printre primele unități agricole socialiste care au răspuns chemării se află I.M.A. — Ucea de Jos. În documentul redactat aici se arată că I.M.A. — Ucea de Jos îmbrățișează cu căldură inițiativa I.M.A. Hărman. Într-o convorbire avută cu tovarășul Ion Procopie, inginerul șef al acestei unități, am primit următoarele precizări:

— Vom sprijini grupul MINITEHNICUS din Ucea de Jos cu specialiști și materiale. Biblioteca noastră tehnică, bogat înzestrată, le stă la dispoziție. Ne gîndim să-i învățăm pe pionieri să miniatureze utilaje agricole. De pildă, minitehnicienii din Ucea de Jos vor trimite la concurs macheta mecanică a unui dispozitiv de defrișare, lucrat după un proiect original de către tehnicienii noștri, dispozitiv care a dat bune rezultate.

ALTE ȘTIRI DIN JUDEȚUL

BRAȘOV

ORAȘUL VICTORIA — *La școala generală din localitate a luat ființă un grup MINITEHNICUS — CUTEZĂTORII numărînd, pentru început, 40 de membri. Ei vor fi ajutați de Uzinele chimice «Victoria» pentru a se prezenta la concurs cu o frumoasă suită de lucrări.*

BOD — *Minitehnicienii din Bod construiesc pentru concurs un robot. Ochii lui se aprind, antena RADAR se învîrtește. Robotul va mișca brațele, se va deplasa și va fi totodată... ajutorul tovarășului prof. Gaston Iacob, conducătorul grupului. Într-adevăr, printr-un sistem luminos electric montat pe pieptul robotului orice elev va putea să-și verifice... cunoștințele de fizică!*

Deocamdată a fost botezat provizoriu, ROBUR-B1. De ce provizoriu? Pentru că atunci cînd va fi gata s-ar putea să aibă și el... păreri proprii asupra numelui său!

Hălchiu. Maistrul Martin G. discută cu minitehnicienii planul dispozitivului de recoltat cartofi.
MAȘINĂ ROTATIVA
DE RECOLTAT CA
CUS
1969
35

LA COOPERATIVA AGRICOLĂ DE PRODUCȚIE

Hălchiu

— Noi nu sîntem întreprindere de mecanizare, însă socotim că și C.A.P. poate sprijini acțiunea MINITEHNICUS — ne declară tovarășul *Borger Gunter*, președintele C.A.P. Hălchiu. — În ceea ce ne privește, avem un atelier mecanic bine utilat. Tehnicienii îi vor sprijini pe copii. Îi vom înzestra cu tot ce trebuie, piese și unelte.

Vizitîndu-i pe membrii grupului MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII din Hălchiu i-am găsit preocupați de construcțiile lor pentru concurs. Sub conducerea maistrului G. Martin, mecanic delegat de C.A.P. Hălchiu, copiii vor construi, în afară de aero și navo-modele, două dispozitive originale, specific agricole: macheta mecanizată a unei mașini de recoltat cartofi adaptată solului local și un elevator, ambele proiectate și realizate inițial de tehnicienii de la C.A.P. Hălchiu.

REDACȚIA REVISTEI NOASTRE ADRESEAZĂ DE ASEMENEA UN CĂLDUROS APEL ÎNTREPRINDERILOR DE MECANIZARE A AGRICULTURII ȘI COOPERATIVELOR AGRICOLE DE PRODUCȚIE DIN ȚARĂ SĂ RĂSPUNDĂ CHEMĂRII LANSATE DE I.M.A. — HĂRMAN. REDACȚIA VA PUBLICA TOATE RĂSPUNSURILE CARE ÎI VOR PARVENI. LA ACEASTĂ CHEMARE. SCRIEȚI PE ADRESA REVISTEI CU MENȚIUNEA: «RĂSPUNS LA CHEMARE». TOTODATĂ FACEM APEL LA CONFRAȚII NOȘTRI DE LA PUBLICAȚIILE «AGRICULTURA SOCIALISTĂ» «ALBINA» ȘI DE LA ZIARELE LOCALE SĂ FACĂ CUNOSCUTĂ INIȚIATIVA I.M.A. — HĂRMAN CONTRIBUIND ASTFEL LA PRELUAREA EI ÎN TOATE COLȚURILE ȚĂRII.

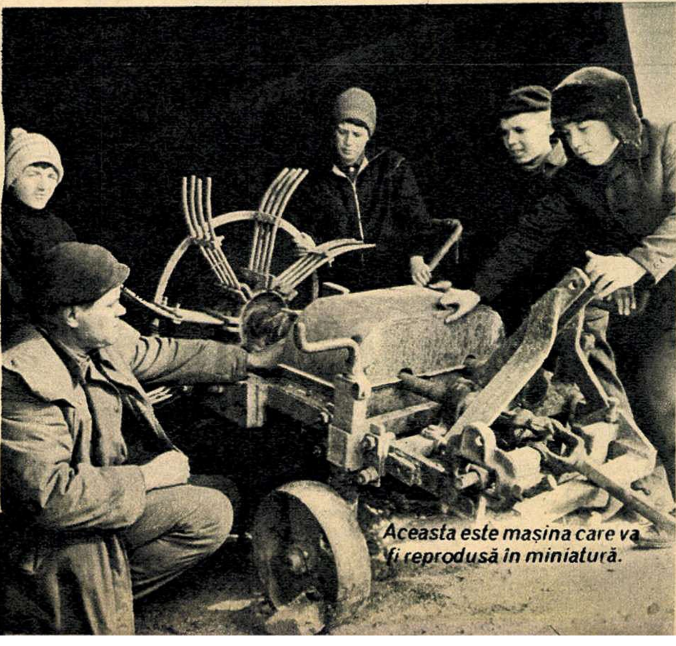
Aceasta este mașina care va fi reprodusă în miniatură.

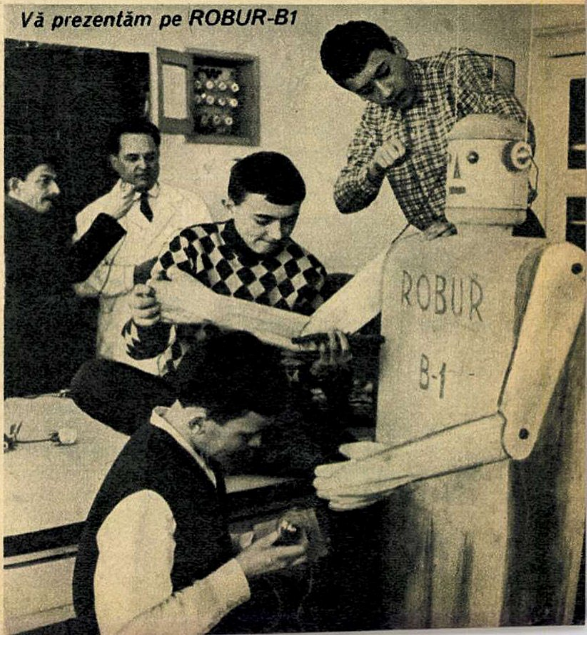
Vă prezentăm pe ROBUR-B1

RI • ECOURI

Poeţi contemporani

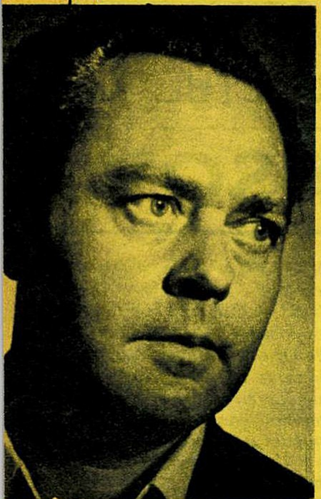

VIRGIL TEODORESCU

CE-AR FI...

Ce-ar fi de-ar fi în lume mai multe mirodenii
Şi oamenii pe stradă politicoşi extrem,
Ca un cireş în mai, ca un tandem
Din care bicicliştii au smuls povara lenii?

Ce-ar fi de-ar fi în lume atîtea case-ncît
N-ai şti în care să te muţi anume,
Şi ce-ar fi dacă în întreaga lume
N-ar mai fi nimeni rău şi nici urît?

Ce-ar fi de-ar fi s-avem la toate leac
Şi orice spin ar fi uşor de scos,
Ce-ar fi dacă ne-am face toţi pe plac
Privindu-ne în ochi? Ar fi frumos.

Matadorii

de MIHAI PELIN

Ninge de patru zile, fără întrerupere, şi cînd mă întorc de la şcoală, înainte de a-mi scutura zăpada de pe bocanci şi înainte de a intra în holul încălzit şi împînzit de parfumul gutuilor aşezate pe etajere, arunc o privire discretă spre salcîmul desfrunzit în care obişnuieşte Pavel să se caţere, atunci cînd e vară şi lăcustele ţîrîie prin toată curtea, ca şi cum ar roade iarba la temelie. Şi totdeauna pătrund în hol răvăşit de gîndul că nu înţeleg nici astăzi cum am reuşit să scap în după amiaza aceea dintre coarnele ascuţite şi întunecate ale taurului cu care pînă atunci ne înţelesesem de minune. Poate m-a smucit dintre ele rîsul icnit al lui Pavel care, cocoţat în salcîmul cu florile bătînd în galben, mă îndemna cu toată gura să le abat într-o parte cu petecul de pînză stacojie pe care mi-l strecurase în mîini. Şi, dacă stau să mă gîndesc mai bine, aşa ar fi trebuit să se şi întîmple, dacă m-a încurcat, prietenul meu ar fi trebuit să mă şi descurce, dar cred că putea s-o facă şi altfel, adică fără să-mi dea impresia că-şi bate joc de mine. De fapt, poate că rîsul icnit al lui Pavel a stîrnit animalul mai mult decît puteam s-o fac eu, cu mişcările mele stupide şi pătrunse de frică, şi poate că avea dreptate să se înfurie — de taur vorbesc — dar sînt sigur că altceva l-a poticnit, poate muşuroiul acela de cîrtiţă care ni s-a ivit dintr-o dată în cale, pentru că nu era el atît de deştept să înţeleagă faptul că rîsul lui Pavel mă atingea mai mult decît ar fi putut s-o facă el, într-o clipă, cu coarnele lui depărtate şi lungi, şi să renunţe să mă mai fugărească.

Era un taur frumos, hrănit bine, cu pielea lucioasă şi netedă vestit în tot satul pentru blîndeţea lui neobişnuită şi tocmai din cauza aceasta lăsat să pască în voie, fără să fie păzit, pe locurile pe care şi le alegea singur. Şi tot privindu-l noi din marginea luncii, lui Pavel i-a venit pe neaşteptate ideea tîmpită să-şi scoată grăbit pantalonii, gest care la început m-a făcut să surîd cu înţelegere, îl sfătuisem doar de nenumărate ori să renunţe să-i mai poarte, prea erau stacojii şi aprinşi ca să nu-mi sîcîie în fiecare zi privirile. Dar cînd l-am auzit răcnind ca un apucat, din adîncul plămînilor: «Olé! Olé!», n-am mai reuşit să înţeleg nimic. Ascultîndu-i răbdător bolboroseala, credeam că vorbeşte despre Veronica*), fata brutarului, ştiam că îl sfătuise şi ea să renunţe la pantalonii aceia stacojii, dar el vorbea despre cu totul altceva şi, de la o vreme, am început să pricep că avea în vedere o anumită figură a noului joc. Era încălzit şi avea privirile din ce în ce mai tulburi, ca şi cum ar fi avut insolaţie, se rotea smucit pe picioarele lui subţiri, încordate şi ridicate pe vîrfuri, şi zîmbetul îngăduitor cu care îl ascultasem pînă atunci îmi îngheţa încet buzele asprite de praf.

— Adică ce vrei să-mi spui tu, Pavele? l-am întrebat cu uimire, cînd s-a mai liniştit. Că pot să-l ameţesc, aşa, rotindu-l în jurul meu, pînă cînd cade din picioare?... Nu cred...

Dar era prea tîrziu, el îmi strecurase deja pantalonii lui stacojii într-o mînă şi taurul era aproape, îngrozitor de aproape, lovea rar pămîntul cu una din copitele de pe care se desprindea noroiul uscat al bălţilor de peste rîu.

—Momeşte-l! striga Pavel. Momeşte-l! Nu fi laş!

Se căţărase în salcîmul cu florile bătînd în galben şi-i vedeam privind îngrijorat peste un umăr, picioarele subţiri, abia ieşite din pantalonii pe care-i ţineam în mîna spre care taurul ar fi trebuit să-şi năpustească, cum spunea regula jocului propus de Pavel, coarnele depărtate şi neobişnuit de ascuţite. Apoi nu l-am mai văzut, în schimb i-am auzit rîsul icnit care cutremura frunzele mici, prăfuite între care intrase şi sclipătul negru din ochii apoşi ai taurului, cu care pînă atunci ne înţelesesem de minune, mi-a ars privirile. Şi nu mai ştiu nici astăzi cum m-am întors şi cînd m-am întors, cu taurul pe urmele mele, iar rîsul tîmpit al lui Pavel s-a curmat dintr-o dată, strivit parcă de bufnitura înfundată a trupului greu care, după o goană de cîteva clipe, se prăbuşea cu zgomot chiar sub gardul peste care abia sărisem, şi ştiu că am trecut prin grădina lui Toma mai repede decît s-ar fi cuvenit, printre peri şi caişi, fluturînd în aerul moale al verii pantalonii roşcaţi în care îmi încleştasem degetele.

Dar, peste cîteva minute, după ce am trecut prin grădina lui Toma şi am ajuns în faţa căminului cultural, privind spre afişul care înfăţişa un taur rotindu-se cu graţie în jurul unui bărbat cu o tichie ciudată pe creştet, pentru mine totul s-a dovedit de a fi limpede; înainte de a înfrunta taurul, mi-am spus, trebuia să văd filmul, ideea nu căzuse în capul lui Pavel din cer. Şi în bezna din sala căminului, cu spatele la aparatul care ţîrîia drămuind cu atenţie lumina din pîntecul lui, am înţeles, treptat, că n-ar fi trebuit să-mi fie frică. Taurul se repezea cu coarnele numai în pînza desfăşurată de pe sabie, supus, şi bărbatul acela înalt, îmbrăcat mai caraghios decît Pavel, îl rotea în jurul lui cu o eleganţă care-mi tăia respiraţia. Era o plăcere probabil să poţi roti în jurul tău, atît de uşor, ca în vis, o grămadă de carne încălzită de soare, un monstru, şi am înţeles, în sfîrşit, cam ce se putuse petrece în mintea lui Pavel. Şi am început să-i dau dreptate.

Dar Pavel era mai aproape decît bănuiam, profitase de întuneric şi se strecurase în sală aşa cum îl lăsasem, doar în chiloţi, şi îmi cerea, drăcuind, pantalonii. Bolborosind, a început apoi să se îmbrace, sîcîit de şoaptele celor din jur care pretindeau puţină linişte şi tocmai cînd terminase, tocmai cînd mă pregăteam să-l întreb dacă nu era dispus să se dezbrace şi mîine, să-i spun, cu alte cuvinte, că merită să se dezbrace, mi-a zis că sînt laş.

Nu eram laş, trebuia să-l conving, în seara aceea sau a doua zi, lîngă marginea luncii, cu acelaşi taur şi cu aceiaşi pantaloni, şi l-am urmat îndîrjit prin întunericul gros din sala cinematografului. Am renunţat adică la filmul care abia începuse, trebuia să-l conving pe Pavel, cu orice preţ, că a doua zi eram dispus să repet înfruntarea cu taurul şi alergam după el pe uliţa albă a satului, fără să ştiu că în spatele meu, subţire cît pînza pe care se zbenguise cu atîta eleganţă, matadorul murea.

---

* Veronica, figură clasică din repertoriul matadarilor.

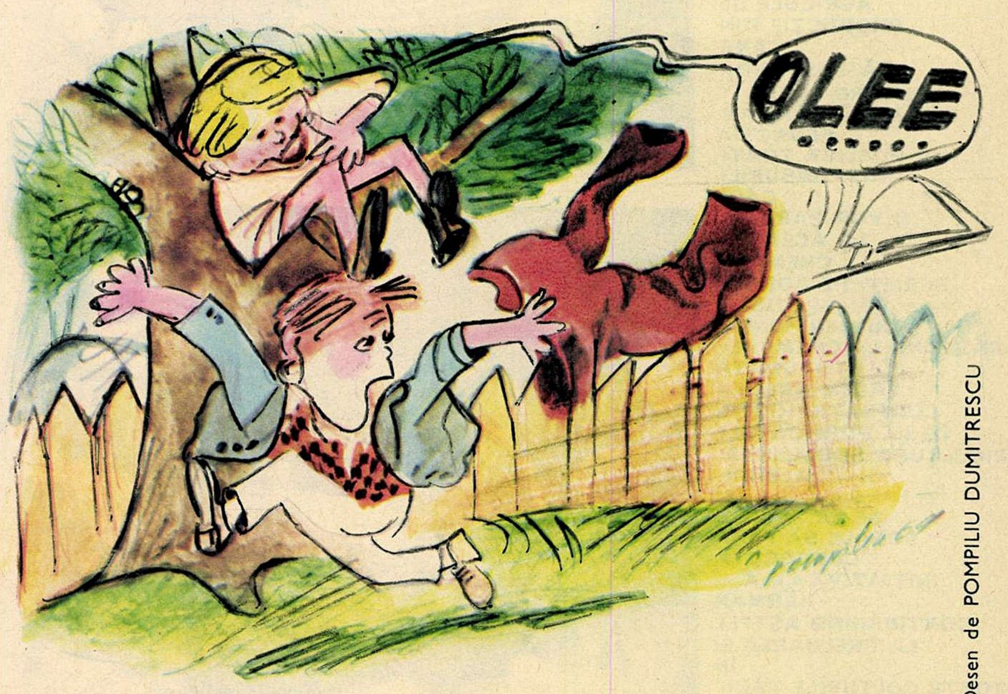

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

Iglu

de HORIA ARAMĂ

Igluul s-a prăbușit de nenumărate ori, dar pînă la urmă a reușit de minune. Exact ca o jumătate, cea mai țuguiată, a unui ou. Chiotele constructorilor sfîrșiseră prin a-i obosi pe ei înșiși. Cu toate acestea, disputa pentru prioritate în ocuparea igluului fu aprigă. În cele din urmă Avi descoperi cu mirare că obținuse ceea ce solicitau cu toții, el care nu se bătuse cel mai vîrtos pentru asta. Se gîndi că-i recunoscuseră astfel talentele inginerești, că el avusese ideea și izbutise să ducă la bun sfîrșit construcția.

— Intrarea pe brînci! anunță cineva, în rîsetele tuturor. Avi își prelungi răgazul comandînd lui Geamănu:

— Mai fă un bloc, să avem ușă.

— Doar nu vrei să te închizi acolo? se minună băiatul.

— Ba da, se auzi vorbind Avi. Laponii cum se închid în iglu? Cînd o să bat în perete, deschideți și gata.

Înviorat de ultimele ordine, Avi se lăsă în patru labe și înaintă, frecîndu-și paltonul de laturile intrării. Curînd ajunse cu nasul în perete. Igluul nu fusese just dimensionat.

— Hei, picioarele! auzi strigîndu-i-se. Își trase picioarele sub el și se așeză, cu chiu, cu vai, suflînd din greu.

Și deodată se făcu întuneric.

Tresări plin de spaimă. Abia apoi înțelese: igluul fusese închis. Inima îi bătea de surpriză. Nu crezuse niciodată că zăpada poate fi opacă la lumină.

Totul era ciudat. Bezna aproape completă, frigul care începea să-l pătrundă. Dar mai ales liniștea. Dacă n-ar fi știut că numai două palme de zăpadă îl despart de cascada de voci a prietenilor săi, i s-ar fi făcut frică. Aci tăcerea era populată numai de ritmul înăbușit al respirației. Îl ascultă o vreme, cu sufletul la gură. Brusc, i se păru că întunericul se adîncise. Își trecu mîinile de-a lungul pereților. Interiorul era neregulat, dar intrarea nu o ghici nicăieri. Dacă băieții l-ar uita aici, s-ar preface într-un sloi de gheață, un adevărat om de zăpadă. Rîse. I se păru totuși că-i lipsește aerul. Prostii, își spuse. Încercă să-și vadă ceasul. Întunericul se dovedi prea adînc. Liniștea era fără cusur. Imposibil să mai fie cineva pe aproape. Băieții s-au plictisit și au șters-o. Bine, dar se înserează, ce vor spune acasă cînd vor vedea că nu se întoarce?! Îl vor căuta pe la băieți, certîndu-l în lipsă, vor trece pe lîngă gorganul de zăpadă al igluului și nu vor ști niciodată că e aici!

Se răsuci nerăbdător spre partea unde știa că trebuie să fie intrarea. Strigă inutil, apoi începu să bombardeze cu pumnii zăpada înghețată, bine bătută cu lopețile, așa cum îi învățase el însuși. Striga și acum, izbind cu bocancii în temelia clădirii, fără să vadă nici un progres, închis pentru totdeauna într-o banchiză, pentru totdeauna! Și deodată, un strop de lumină țîșni orbitor. Bocancul străbătuse zidul de gheață. Într-o clipă băieții lărgiră spărtura și-l traseră afară.

— De ce n-ai ieșit pe la intrare? îl chestionă Geamănu. Avi lăsă întrebarea fără răspuns. Era furios.

— Dar voi, de ce m-ați lăsat acolo? strigă răgușit.

— N-ai stat nici două minute, se dezvinovăți băiatul.

Avi se uită în jur. Un cerc de priviri admirative, nerăbdarea celorlalți de a ocupa igluul. Totul era ca mai înainte, numai că lui Avi îi trebuia spațiu, mult spațiu.

Ghețușca

de AURELIA MUNTEANU

Într-o cernere lină, o ploaie înghețată, o ploaie de iarnă se abătu asupra satului și dimineața, toate drumurile erau troienite. Flori mari, ciudate, flori de iarnă, se făcuseră stăpîne pe toate geamurile. «Și cînd te gîndești că aseară nu se vedea nimic», își spuse Radu, privind mirat lumina albă, lumină care scălda odaia ca într-un cerc ciudat, albicios.

Își lipi fruntea de geam și privi scurgerea aceea albă, care nu se mai oprea, ploaia asta de apă înghețată. «Zăpada se formează din picăturile de ploaie care»... învățase el mai de mult. Stătu așa cu capul lipit de geam, apoi deodată tresări, se dezlipi de lîngă sticla rece, în care căldura capului său lăsase o pată limpede, aburită. Începu să se îmbrace în grabă, parcă împins din spate de cineva, de zăpada care acum devenise o prezență de care nu se mai îndoia. Își aruncă hainele pe el și nu se miră că îmbrăcase puloverul de-a-ndoaselea așa cum încălța pantofii cînd era mic. Zîmbi doar și-l întoarse cu un gest de om mare, preocupat, în grabă, tocmai cînd deschisese ușa, și aerul rece al iernii îl învălui. Trase zgomotos în piept răceala aceea atît de plăcută și începu să chiuie în timp ce-și scotea din șură sania. O întoarse cu tălpicile în sus și începu s-o ungă, după care o împinse aruncîndu-se pe ea din mers, ca să-i dea lustru. Cîinele hămăia în lanț. Era un cîine jucăuș, tînăr, pe care Radu îl crescuse de mic, cu biberonul, îl alergase prin curte, chemîndu-l cu cîte o bucată de zahăr în mînă. Auzise că așa se dresau cîinii și apoi asta era una din plăcerile lui. Să aibă un cîine de nădejde, care să știe să apere casa. Doar asta era treaba cîinilor. Îl alesese special, de cînd era mic, cu coada boantă și cerul gurii negru și-l învățase să simtă străinii, și mai ales să latre și să fugă zdravăn. Îi pusese nume de haiduc: Corbea și deși era la fel cu mulți cîini din sat era tare mîndru de el, acum după ce crescuse ca un vițel, căci numai cu un vițel îl putea compara, sau cel puțin așa îi plăcea s-o creadă.

Zăpada era proaspătă, afînată și sania nu prea voia să alunece, dar Radu nu se speria. Continua s-o împingă prin curte. Își făcuse planul. Rîdea în sine-și de apariția lui zgomotoasă, la ghețușcă, unde neapărat trebuia să existe deja și-un om de zăpadă, mare și rotofei, c-o oală spartă drept căciulă și-un ardei de cel pișcăcios drept nas, ardei din care trebuia să muște cel căruia nu-i mergea bine sania. Rîdea în sinea lui de păcăleala pe care le-o va pregăti tuturor, punîndu-i să muște din ardeiul roșu, pe toți, pentru că sania lui avea să meargă cel mai repede. Cum planul era făcut, nu mai avu decît să-l potolească pe Corbea și să-l înhame la sanie. Mai intră pentru ultima dată în cameră și luă cîteva bucăți de zahăr pe care le vîrî în buzunar.

— Acu să te văd, spuse el cînd cu hamul făcut din frînghii, Corbea sărea tot în două picioare. Se temuse că n-o să-l lase să-i pună hamul, dar cîinele părea înțelegător. Se așeză pe sanie și strigă din toate puterile: «Diii căluțule!» Cîinele o zbughi din loc și sania o apucă printre stîlpii porții. Maică-sa era în cerdac. Începu să strige:

— O să dea la toate gărdurile, diavol împielițat! Asta de unde ai mai învățat-o? El nu mai avu timp s-o audă. Corbea fugea ca din pușcă și, din cînd în cînd se scutura în hamurile acelea de funie, încercînd să le dea jos, dar cum ele nu cădeau se înfurie cîinește fugind din ce în ce mai repede. Radu stătea pe scîndurile săniei și chiuia sălbatic, ținînd hățurile strîns... Corbea alerga nebunește și el de-abia avea timp să le strige copiilor care-l primiră cu urale, să pregătească ardeiul, ardeiul acela iute pe care în anul ăsta trebuiau să-l muște toți, bineînțeles în afară de el, care avusese o idee așa de grozavă. Era sigur că a doua zi în sat vor mai apărea cîteva sănii trase de cîini, dar asta era a doua zi și nu mai avea importanță. Și apoi ardeiul era gata mîncat. Încercă să tragă de hățurile cîinelui, dar Corbea parcă se jurase să nu se mai oprească. Fugea pe ulițele satului fără să încetinească, din cînd în cînd încercînd să scape de hamurile acelea de funie, care-i încingeau pieptul, dar ele se dovediră mai tari decît puterea lui de cîine.

Radu strîngea tot mai tare hățurile făcute din sfoară subțire mai ales că acum trecuse de ghețușcă, trecuse de copii și cîinele în loc să obosească fugea tot mai tare. Trebuia să se întoarcă, să ia bucata aceea de ardei și s-o înmîneze celui care mergea cel mai prost cu sania, după care veneau toți, la rînd, dar Corbea parcă căpiase. Strînse cît putu de tare hățurile, trăgîndu-se spre spate pînă sfoara pîrîi și se rupse. Radu căzu în mijlocul drumului cu picioarele în sus. Zăpada afînată îi intră după gît și se topi curgîndu-i în șiroaie reci pe șira spinării. Încercă să alerge după Corbea, deși pierduse nădejdea că-l va mai ajunge. Rămase abătut în mijlocul drumului și toată veselia aceea îi pieri ca prin farmec de parcă ar fi luat-o cineva cu mîna. Vru să se întoarcă acasă, ocolind ghețușca, dar în drumul lui se postaseră băieții cu ardeiul roșu, iute și neînceput, dar acum nu mai trebuiau să-l mănînce ei și sigur că le convenea. Radu încercă să se eschiveze cum că i-ar fi dat drumul cîinelui-cal acasă. Dar asta era o poveste și ardeiul se cerea mîncat, de cel căruia în prima zi de ninsoare nu-i mergea sania. A lui mersese atît de bine că acum nici n-o mai avea! Mușcă din ardei și gura i se făcu ca para focului de fierbinte și de pișcăcioasă. si Radu plecă spre casă cu lacrimi în ochi

PIATR

ARC

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

Nicăieri poate ca aici, pe aceste plaiuri moldovene, udate de apele Bistriței și străjuite de cele trei masive, Cozla, Pietricica și Cernegura, nu sînt prezente la un loc, și atît de pregnant, pagini vii de istorie cu cele dăltuite în piatră în anii împlinirilor de acum.

Așezare străveche, Piatra Neamț păstrează un întreg ansamblu de monumente istorice. Fiind situat pe unul din cele mai importante drumuri ce legau Moldova de Transilvania, Ștefan cel Mare ridică aici o curte domnească din mijlocul căreia se înalță, neclintită de curgerea veacurilor, o ctitorie așezată pe șapte contraforturi, cu ornamentație din cărămizi smălțuite, strălucit monument de arhitectură moldovenească. De asemenea, dăinuie și acum, împlîntată în puternică temelie, silueta de aproape douăzeci de metri înălțime a turnului lui Ștefan cel Mare. Și iată că numai la o palmă de loc, alături de acestea și de alte vechi monumente cum ar fi Casa Paharnicului sau Hanul de la Valea Viei, țîșnește în văzduh monumentala construcție din beton și sticlă a elegantului hotel turistic «Ceahlăul», înfruntînd cu succes semeția masivului Pietricica. De fapt, pe aceste coordonate este așezată geometria arhitectonică a întregului oraș. Blocuri moderne, strălucind în lumină, au răsărit cu zecile pe străzi cu rezonanță istorică. Pe bulevardul Dacia, Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare...

...«STRĂLUCITUL CÎNTĂREȚ AL FRUMOASEI NOASTRE MOLDOVE»

Nu poți păși în Piatra Neamț fără să-ți amintești de scriitorul care, înmuind pana în cerneală, s-a aplecat cu evlavie asupra paginilor adunînd în picăturile scoase din călimară tainele munților din Neamț, albastrul adînc al cerului moldovenesc.

O casă cu cerdac și perdele la ferestre, situată nu departe de turnul lui Ștefan, își are mereu deschise porțile, de parcă numai cu o clipă înainte de a fi acolo, a ieșit gazda. E casa lui Hogaș, aici a trăit și a creat el. Și în casă, totul neschimbat. Masa de lucru, tocul și călimara, ochelarii, pagini de manuscris, printre care și o bună parte din corespondența cu Ibrăileanu și Caragiale, fost revizor școlar în județul Neamț. Și bineînțeles, între toate acestea, renumita pelerină neagră.

— Nu se făcea ziuă cînd pleca la drum, își amintește fiica scriitorului, Sidonia Hogaș. Lua pelerina în spate, încăleca pe Pisicuța (călușul care-l însoțea pe scriitor în călătoriile sale) și pleca în munți. Nu se mai întorcea cu săptămînile.

Pierzîndu-se cu calul în desișul codrilor de brazi, ce coboară pînă în marginea străzilor, urcînd pe cărările de piatră dintre Cozla și Pietricica, în munții Neamțului, avea să adune în lungile sale călătorii comori neprețuite, scriind o operă nemuritoare, fiind (cum l-a definit Ibrăileanu) «strălucitul cîntăreț al frumoasei noastre Moldove».

FLOAREA DE COLȚ A CUTEZANȚEI

«Povestea mea la Piatra mi-o scriu munții
Pe vîrfuri verzi de brazi, clătiți de cer,
Și Bistrița ce-mi bate-n poarta frunții
Cu păstrăvi și năvoade de-adevăr»...

Bistrița legendară, înălțimile montane, între care și Pietricica, de la care orașul și-a împrumutat numele, pădurile cu rîși sălbatici și jderi, cu cerbi ce-și poartă mîndri coroana prin depărtările aureolate de zimbrii lui Dragoș Vodă sînt tot atîtea subiecte de poezie.

Secureanu Iulia (căreia îi aparțin versurile de mai sus) își încredințează hîrtiei sentimentele. Alți elevi nemțeni iau în mînă dalta și ciocanul și modelează arama. Ca Zurba, bunăoară. Sau Ștefan Ilie...

— Cum arată tabloul?

— Bine, veverița-i tare nostimă.

Pe foaia dreptunghiulară, în relief, o veveriță speriată. Stă în două labe pe creangă și sparge în dinți alune de aramă. Unele lucrări

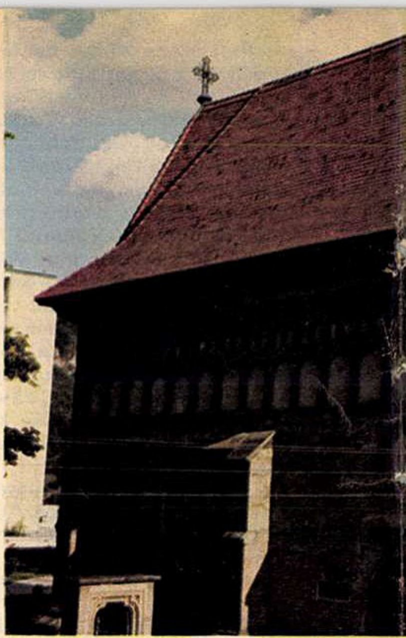

Confruntare pe verticală: «Ceahlăul» și Pietricica.

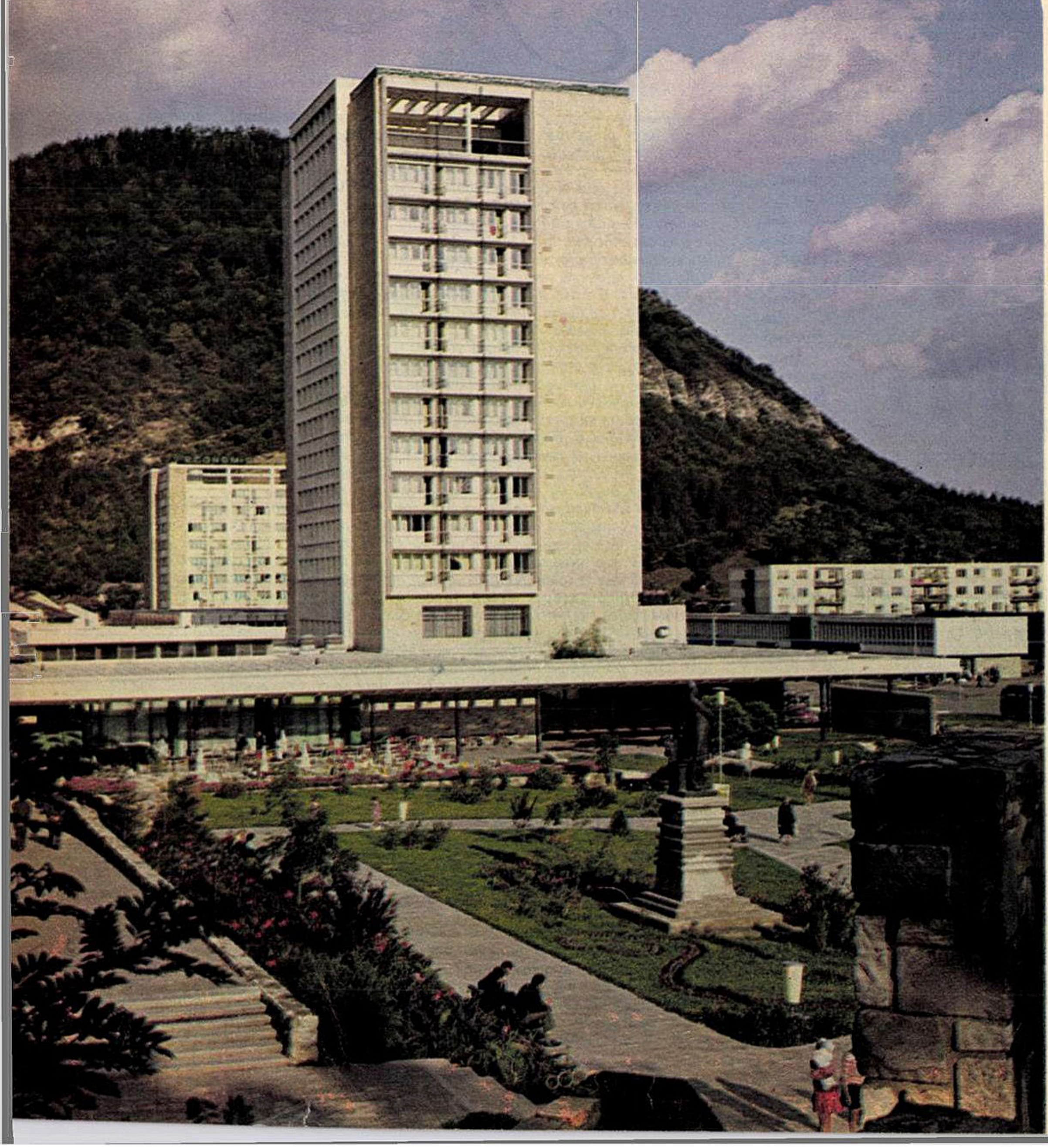

RA NEAMȚ

ADE CONTEMPORANE

REPORTAJ DE AL. DINU IFRIM

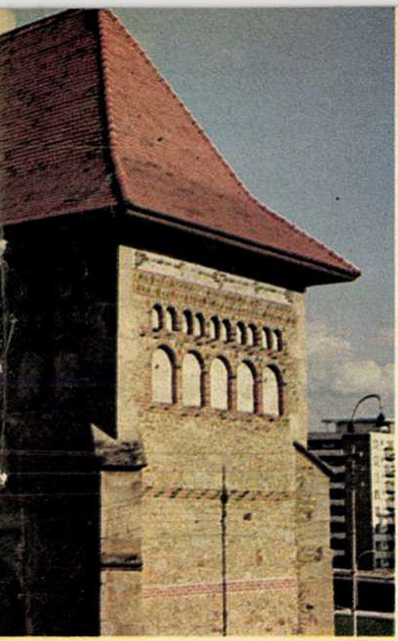

redau în același metal cetățile lui Ștefan cel Mare sau cele moderne, ca aceea a fibrelor sintetice — care a împlinit zilele acestea un deceniu.

— Ai aflat cîte fibre se fac aici într-un an?

— Da. Echivalează cu lîna ce se obține obișnuit de la 3 milioane de oi. Și cu firul tras într-o singură zi poți înconjura de 50 de ori pămîntul la ecuator!

Acest dialog, pe care l-am auzit la Casa pionierilor, nu-i întîmplător. Ei, copiii, sînt la curent cu frumusețile vechilor comori de arhitectură, dar și cu impunătoarele edificii moderne, cu care Piatra Neamț a făcut acel salt spectaculos în contemporaneitate.

— Au o mare pasiune pentru tehnică, mi-a spus profesorul Ion Roșescu. Și nu numai băieții, ci și fetele. Treizeci și cinci de fete sînt la noi, la cercul micilor automobiliști. Țiucra Mihaela, Bucur Luminița, Țugui Valentina... Avem zece vehicule în lucru — și chiar noi le facem. De sărbătoarea pionierilor, la a douăzecea aniversare, ieșim cu ele la defilare, în stradă.

Țiucra Mihaela, o fată cu nasul mînjit de unsoare, tocmai voia să demonstreze cît de complicate sînt mașinile lor cînd, de afară, răzbate o larmă de voci, tropăit de încălțăminte înghețată.

Profesorul Ion Roșescu explică:

— Au fost pe urmele lui Hogaș. Elevii din cercul turiștilor, naturaliștii. De pe Cozla vin.

Cu Ștefan Ursu în frunte, cu directorul. Și-s încărcați de trofee: două ciocănitoare și trei veverițe roșcate.

— Acum am fost la 10—15 km distanță, spune Ștefan Ursu. Cînd e vremea mai prielnică...

Și-mi arată într-o casetă o floare de colț de o rară frumusețe, albă. De pe vîrful Ceahlău!

CELE TREISPREZECE ARCURI DE TRIUMF

Bistrița a fost zăgăzuită — și nu numai la Bicaz sau Piatra Neamț, a trecut timp de cînd oameni care nu știau să conducă decît plutele și-au lăsat țapinele și s-au făcut constructori de hidrocentrale sau au devenit pur și simplu marinari pe marea de 35 km a Bicazului, ca Nicolae Ungureanu. Bistrița își trăiește acum noul destin, iar punctul de comandă și-l are la Piatra Neamț.

O construcție avîntată, susținută în coloane severe de stîncă, ce amintește deopotrivă duritatea și înălțimea muntelui și arcurile săltate de oameni peste ape.

— Acolo, sus, se află camera de comandă, spune inginerul Virgil Podaru.

Scări întortocheate duc sus, în camera albă, cu perete semicircular ca de aerogară, în care, pe firul trasat în culoarea albastră a rîului scapără o salbă de beculețe.

— De aici, de la Piatra Neamț, se dirijează toată rețeaua hidrocentralelor de pe Bistrița — prin telecomandă. Acum așteptăm să ne sosească un mesager al celei mai moderne cuceriri științifice — un creier electronic. E pregătit totul...

Aici, în camera albă, se lucrează în liniște; ordine perfectă.

Jos, dincolo de zidurile de piatră, Bistrița. Desferecîndu-și disciplinată izvoarele de lumină și energie; la Piatra Neamț și Zănești, la Costișa și Racova, și mai departe, pînă la Bacău, defilînd solemn prin cele treisprezece hidrocentrale — monumentale arcuri de triumf ale zidurilor contemporane.

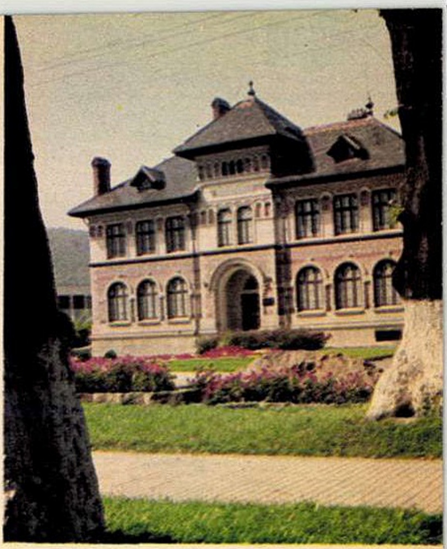

▲ Muzeul de arheologie.

Piatra Neamț — instantaneu citadin. ▼

Pe urmele lui Calistrat Hogaș.

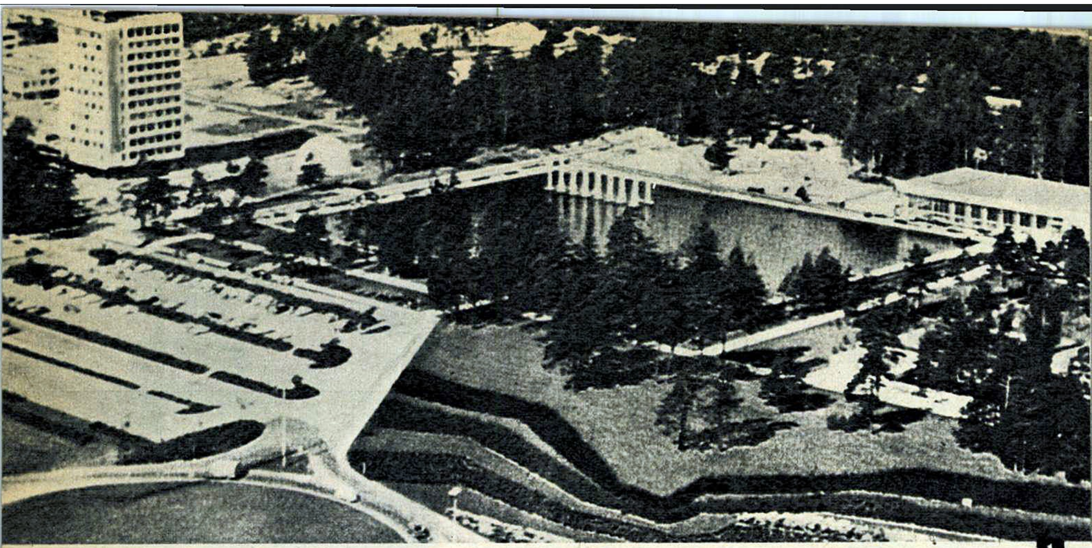

1

Legendara țară a soarelui de miazănoapte, a aurorelor boreale și a curenților repezi, Finlanda face parte dintr-o regiune foarte veche a scoarței terestre (scutul baltic) formată din granit, șisturi cristaline și gnaisuri. I se mai spune și «țara celor 1 000 de lacuri» cu toate că în realitate numărul lor se ridică la circa 60 000, cele mai cunoscute fiind Saimaa, Päijänne și Inari.

Clima este aspră, cu ierni reci, zăpezi bogate (care la Cercul Polar dăinuiesc 7 luni pe an), veri răcoroase și scurte. În octombrie, «Finlanda începe să plîngă», adică începe anotimpul ploilor abundente. Cu toate acestea, populația țării se ocupă

EXCURSIE PE GLOB

COPIII DIN ȚARA kalevalei

de PATIȚA SILVESTRU

Copil fiind, am aflat prima oară despre existența Finlandei din albumul cu timbre. Mărcile poștale cu inscripția «Suomi», veneau din țara legendelor nordice, răsfățată în oglinzile a peste 60 000 de lacuri. În limba localnicilor, numele acesta înseamnă țara mlaștinilor.

Nimic nu poate sugera realitatea finlandeză mai bine decît imaginea țării văzută din avion. Imensitatea pădurilor de conifere este străpunsă, forfecată în cele mai bizare forme de undele apei. Verdele proaspăt alternează cu albastrul intens pe partitura peisajului acesta unic.

Oamenii care locuiesc aceste pitorești teritorii sînt înalți, blonzi și tăcuți. Sobrietatea lor se desprinde din singurătatea în care trăiesc. Din loc în loc, pe autostrăzile moderne, sau în plină pădure, se ivește cîte o cutie în care factorii poștali depun corespondența în goana mașinii. Gospodăriile sînt la cîțiva kilometri una de alta, pitite în imensitatea pădurilor sfredelite de ape. Dar acești oameni sînt deosebit de harnici și de pricepuți.

Pe un sol arid care, în afară de lemnul prelucrat în vestitele întreprinderi de celuloză, aproape că nu are alte bogății, finlandezii au ridicat orașe moderne, prevăzute cu construcții ale unor arhitecți vestiți în lumea largă, ca Wäino Aaltonen, Alvaro Alto, Viljo Rewell etc.

Vizitînd marele combinat metalurgic Rautaruukki, din apropierea orașului nordic *Oulu*, mi-a revenit în minte legenda celebrului fierar Ilmarinen din epopeea națională a finlandezilor, Kalevala. Acest iscusit erou a făurit sampo-ul, o moară magică, al cărui mecanism împrăștia belșug. Cele 300 000 tone de laminate, care

2

••MICRODOCUMENTAR - FINLANDA•

în bună măsură și cu agricultura. De pe suprafețe mici de teren, uneori chiar din poienile pădurilor, ei smulg acestui pămînt nu prea darnic cartof, orz, secară, ovăz, sfeclă, in, cînepă și bineînțeles furaje necesare creșterii animalelor. Economia este însă orientată spre dezvoltarea industriei și în primul rînd spre valorificarea celei mai mari bogății naturale — lemnul. Industria forestieră și de prelucrare a lemnului constituie un sector de bază al economiei finlandeze.

Rezultatele cele mai apreciate au fost însă obținute de Finlanda în construcțiile navale. Dezvoltarea lor se datorează în bună măsură și particularităților geografice propice: existența a numeroase fiorduri și golfuri care fac posibilă amenajarea șantierelor. Cele 11 șantiere navale produc cargouri și vase-cisternă (care ajung pînă la 35 000 de tone), nave frigorifice, ferryboaturi, vase de pescuit și spărgătoare de gheață.

Helsinki, Tampere, Turku, Pori și Kotka sînt importantele centre industriale ale țării.

În regiunea septentrională a Finlandei, la nord de Cercul Polar se află Laponia sau Lappi. Pe aceste pămînturi îndepărtate sălășluiesc alături de finlandezi — laponii. Ei își poartă cu mîndrie pitorescul costum național lucrat în culori vii (albastru, roșu, galben), care contrastează atît de puternic cu monotonia nesfîrșitelor întinderi de zăpadă.

Pe lîngă creșterea renilor, ocupație cunoscută pe aceste meleaguri din timpuri străvechi, laponii trimit în cele 7 luni ale iernii polare spre fabricile de hîrtie din Kemi și alte orașe ale țării 40 de milioane mc de lemn.

es din furnalele combinatului în fiecare an, atestă că oporul finlandez a redescoperit patenta sampo-ului n zilele noastre.

La *Tampere*, al doilea oraș al țării ca mărime, m-au mpresionat construcțiile sociale și monumentele oriinale. În fața universității se găsește un arbore sculptat n marmură roșie, iar catedrala nouă are forma unui angar înalt, din beton, care împrejmuiește un tavan în ormă de pește. În aer liber se află un teatru de vară al ărui amfiteatru se învîrte pe un disc turnant jur-împreurul scenei.

Superba orgă metalică, monumentul compozitorului an Sibelius, domină un parc central al frumoasei apitale a țării, Helsinki.

Copiii acestui popor sînt cuprinși în diferite organizații. Uniunea Democrată a Pionierilor Finlandezi», e cea nai numeroasă. Între 5—7 ani sînt pionierii de vîrstă mică, ntre 8—11 ani tinerii pionieri, iar între 12—15 ani pionierii nari. Toți poartă bluze, iar cravata lor e roșie.

În Finlanda, supranumită și țara sporturilor de iarnă, ionierii practică pe scară largă patinajul și sportul pe chiuri. Vara, în excursii și tabere, uniforma lor este ormată dintr-un trening.

«Raketti», revista pionierilor, organizează în fiecare an *ăptămîna schiurilor*. Dar renumita vigoare a finlandeului provine și din călirea corpului în *sauna*. Aceasta ste celebra baie finlandeză de aburi amenajată într-o onstrucție din bîrne pe malul unui lac. De la tempeaturi superioare lui 100°C, se trece de cîteva ori brusc apa aproape glacială a lacului și înapoi. Fiecare familie își antrenează copiii, de mici, la acest exercițiu.

Pionierii finlandezi desfășoară bogate activități cultural-artistice și își desăvîrșesc măiestria tehnică în variate cercuri. Anual ei participă la concursul cultural devenit tradițional. La ultima ediție a acestui concurs au luat parte 83 ansambluri artistice și 88 soliști. Să nu uităm că Finlanda are o populație de numai 4,5 milioane locuitori și numărul total al pionierilor e de circa 25 000 membri. Organizațiile de copii sînt separate de școală iar activitățile lor se desfășoară în cluburile muncitorești, în casele de cultură, sau la locuința instructorului de pionieri. Pionierii construiesc aparate, fotografiază, învață să conducă automobilul și regulile de circulație, exersează la instrumente muzicale, modelează obiecte de artă în lemn, os, materiale plastice etc.

Vara, din Golful Finic și pînă în Laponia, pionierii cutreieră țara cu bicicletele, cu autobuzele, cu trenul, cu avionul sau pe jos. În zonele pitorești ei duc viață de tabără în corturi, înoată și pescuiesc cu pricepere.

În discuțiile purtate cu pionierii și conducătorii lor, aceștia s-au interesat de activitatea pionierilor români și și-au manifestat bucuria față de frumoasele noastre realizări. Ei m-au autorizat să transmit copiilor din România cele mai sincere salutări. Faima litoralului românesc a ajuns și în Finlanda. Clima și frumusețile țării noastre prezintă mult interes pentru cei din nordul răcoros, căci acolo unde meridianele geografice se împletesc cu cele sufletești, se plămădește prietenia popoarelor. În țara Kalevalei cei din patria Mioriței au prieteni de nădejde.

4

5

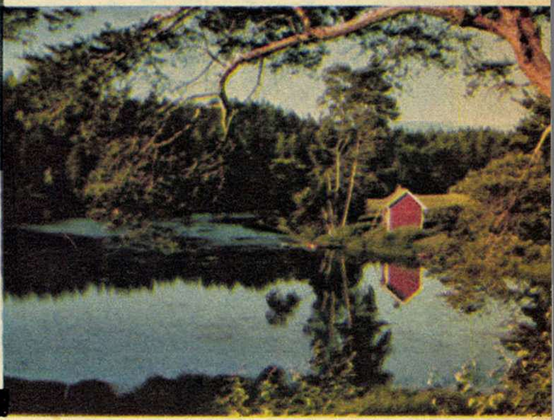

6

7

3

1. Colț pitoresc din Tapiola — «Orașul grădină»
2. Obiectivul a surprins de data aceasta copilăria în cîteva instantanee. Din ele nu lipsesc firește cîntecul și voia bună, tovarăși nedespărțiți ai copiilor.
3. Tineri finlandezi în vîrtejul unui dans popular.
4. Bătrîn lapon în costum de sărbătoare.
5. Pe malul lacului, celebra «sauna» (baia finlandeză) își așteaptă vizitatorii.
6. Familie de laponi.
7. O operație care cere multă îndemînare — marcatul renilor.

AM
FORA
SABI
NĂ

UN
SERIAL
DE
AVENTURĂ
ŞI
DETECTIVISM
DE
POP SIMION

8 - PE SCENA FANTOMELOR

După un prînz frugal, dar consistent (şuncă, brînză şi miere), luat în interiorul cortului portocaliu, Dim Epsilon (alias Dimos-Grecul) scoate spirtiera, îşi prepară o cafea turcească, iar Amazoanei îi dă un baton de ciocolată. A nu se uita că operaţiunea pentru care se pregătesc cei doi poate dura mult sau puţin, nu se ştie cîte ore vor sta la veghe, în ce condiţii, şi cum, deci subliniata lor grijă pentru «starea burţii» e cît se poate de îndreptăţită. Se hrănesc solid, ca alpiniştii (nu atît cantitate, cît calitate, calorii), spre a fi apţi de eforturi prelungite şi rezistenţă la mediu. Falsul fotograf nu uită să strecoare cîteva bucăţele de zahăr în buzunarele canadienelor de plastic, de culoare indigo, cu capişon; zahărul, ştie-se, e un combustibil miraculos pentru organismul pus la încercări mari, îl reface fulgerător, îl repune în condiţie activă. Amazoana surprinde gestul; îşi aduce aminte că i se explicase fenomenul de cîteva ori, dar îl uitase, uită mereu lucrurile practice; Dim Epsilon, dimpotrivă, e omul practicii, el scoate dintr-un rucsac două swetere groase, bocancii cu ţinte şi cizmuliţele Sabinei încălţăminte de amazoane, în nuanţă sable, *culoarea nisipului, cu toc înalt, carîmbi «vestul sălbatic», pinteni de argint şi căptuşeala din pielicea de yak. Verifică bateriile în lanterne, (de fapt nişte proiectoare puternice, care se folosesc la vînătoare de urşi, pentru că bat la distanţă de cel puţin o sută de metri), umple bidonul de buzunar cu ceai de izmă, iar bulbul pipei, îl umple cu... bobiţe de camfor mentolat, care te învioreză, te ţine proaspăt. Îşi confruntă ceasul cu al Sabinei, arată aceeaşi oră — 17,04. Se pot aşterne la drum. O apucă pe potecuţa ce duce direct la ruine, fără a mai trece pe la ghereta ghizilor, unde se percepe o taxă pentru turişti, ei se consideră «de-ai casei» şi, în virtutea acestei situaţii, îşi permit luxul de a nu cumpăra bilete. Vor vizita fantasticul muzeu în aer liber neînsoţiţi de ghid şi într-o manieră strict personală care îi exclude pe curioşi.*

— Stop, Dim! Arde!, sare Sabina ca o căpriţă; depăşeşte zona practicabilă a potecii, se postează, proţap, înaintea tatîne-său şi după o pauză de respiraţie, anunţă cu glas misterios: — V-aţi uitat alibiul, domnule fotograf, după care Amazoana renunţă la masca de seriozitate, începe să ţopăie, face tumbe, joacă într-un picior în jurul lui Dim, îl înghioteşte, îi face sic, bătînd din pumni şi îi strigă, murind de rîs: — Te-am prins. Eşti în culpă. A-li-bi-ul. A-li-bi-ul... (Pînă durează scena veselă, vom da o definiţie a cuvîntului alibi, care înseamnă un lucru sau o situaţie ce motivează temporar, desigur, falsa apariţie a personajului dat).

— Bravo, chichiri-michiri!, o laudă autorul de romane poliţiste, care gustă de minune joaca Amazoanei, îi face cu ochiul complice şi rîde în felul său, trăgînd cîteva «fumuri» de camfor mentolat, după care decide: — Ai o perspicacitate de adevărat detectiv. Şi acum urmează golirea buzunarului stîng.

Fraza ultimă e spusă cumva sucit, Sabina tresare, e cu nervii la pîndă, vîră mîna în buzunarul stîng, găseşte un bilet cu scrisul lui Dim: «Ai cîştigat proba de perspicacitate! Recompensă: o bicicletă «Dyamant», plus o duzină de lame «cewig-gumm (din care te şi poţi servi, sînt în celălalt buzunar). Acum şterge-o la cort; în sacul de voiaj verde-olive se află strîns pachet alibiul *nostru. Fuga. Te-ai întors?» Sabina a rămas cu gura căscată, vrea să îngaime ceva, dar ce? o rupe la fugă şi revine imediat cu uneltele. Straşnică situaţie! Scorul între cei doi agenţi secreţi este de unu la unu. Dimos-Grecul reintră în falsa lui profesie, îşi atîrnă de gît cele două aparate de fotografiat, un «Contax» obişnuit şi unul automat, cu celulă fotoelectrică, pentru proşti* (idiotenfotoaparat), *care se reglează singur. Amazoana ia în primire ciorchinele de proiectoare (de palmierul de tablă nu vor avea nevoie) şi costumaţia romană.*

Se vor apropia de ruinele cetăţii din partea vestică, dinspre zidul elenistic; vor depăşi cele trei valuri de pămînt şi, ajunşi sub zidul de incintă, vor coti brusc spre nord, de-a lungul meterezelor de piatră masivă, cu ziduri făcute a secca, *adică piatră brută, legată cu pămînt. Vor ocoli astfel cetatea prin exterior, ca să ajungă, cu un ocol nordic, în partea estică a Histriei, mai exact la prima cocoaşă a cămilei, schiţată de nemaipomenitul Gaspar; e porţiunea care se învecinează direct cu lacul Sinoe, unde...*

— Salve, Joo! salută Amazoana ridicînd un deget la cozorocul şepcii ei de Gavroche; la un geam al casei-muzeu îl vede pe Joachim Gurămică, ciudatul arheolog, care se bărbiereşte, zgîindu-se într-un ciob de oglindă, în bătaia soarelui obosit, de septembrie tîrziu. Salută şi Dimos-Grecul agitînd pe sus

REZULTATELE CONCURSULUI

„Cei mai îndrăgiţi sportivi ai anului".

În sfîrşit, avem posibilitatea de a onora un frumos angajament luat faţă de voi. La concursul **«CEI MAI ÎNDRĂGIŢI SPORTIVI AI ANULUI»** (ale cărui condiţii au fost publicate în nr. 47/1968 al revistei noastre), am primit peste 2 000 de scrisori din toate colţurile ţării. Cei care ne-au scris, au desemnat, în marea lor majoritate, aceiaşi sportivi favoriţi în următoarele proporţii (care dau şi ordinea lor):

1. **VIORICA VISCOPOLEANU (99,9%)**
2. **LIA MANOLIU (90%)**
3. **IONEL DRÎMBĂ (86,50%)**

4—5. Cuplul **IVAN PATZAIKIN — SERGHEI COVALIOV (82,1%)**

În urma selectării celor mai bune răspunsuri au fost admişi în finala concursului 750 de participanţi. Deoarece fiecare dintre aceştia au desemnat cu exactitate şi cu argumente convingătoare pe aceşti 5 sportivi, juriul a fost nevoit să procedeze la tragere la sorţi pentru distribuirea celor 10 premii. În urma consumării emoţionantului moment menit să pună punct acestei competiţii, vi-i prezentăm pe fericiţii cîştigători:

Locul I: TIMOFTE DOINIŢA, Şcoala generală nr. 1, Constanţa; — TĂNASE ALEXANDRU, Şcoala generală din satul Maluri, comuna Vulturu, judeţul Vrancea **cîte un loc într-o tabără de vară şi un trening cu inscripţia «Cutezătorii».**

Locul II: PETRUŞ MIRCEA, Vişeul de Sus, judeţul Maramureş; NEAGU DOINA, Giurgiu, judeţul Ilfov; CHIŞ NICOLAE, comuna Cordău, judeţul Bihor — **cîte un ceas de mînă şi cîte un tricou cu inscripţia «Cutezătorii».**

Locul III: GĂBUDEAN ILEANA, Gheorghieni, judeţul Harghita, MERCIN IOAN, satul Remeţi, comuna Mirşul Mare, judeţul Maramureş; ZUDOR EUGENIA, Simeria, judeţul Hunedoara; CADULENCO MIRCEA, Buzău; CORULEAC AUREL, Oţelul Roşu, judeţul Caraş-Severin — **cîte un trening cu inscripţia «Cutezătorii» şi mingi de volei şi fotbal.**

Numărul mare de scrisori primite la concurs, competenţa cu care participanţii i-au ales pe cei mai buni sportivi ai anului trecut, argumentele cu care şi-au susţinut această alegere ne-au convins încă o dată că voi îndrăgiţi sportul sub toate aspectele lui, că-l «gustaţi» şi ca spectacol, că sînteţi la curent cu cele mai frumoase rezultate din acest domeniu.

Aşa cum ne-am obligat, vom avea plăcerea să înmînăm celor cinci sportivi desemnaţi de către marea majoritate a celor care ne-au scris, diplome de popularitate din partea revistei noastre şi-a cititorilor ei.

Felicitîndu-i pe cîştigători, îi anunţăm totodată că formele pentru cele două locuri în taberele de vară vor fi întocmite şi trimise la timp şcolilor respective, iar celelalte premii le vor primi prin poştă în termen de 40 de zile de la publicarea rezultatelor.

ALEŞII VOŞTRI
cei mai îndrăgiţi

1 VIORICA
VISCOPOLEAN

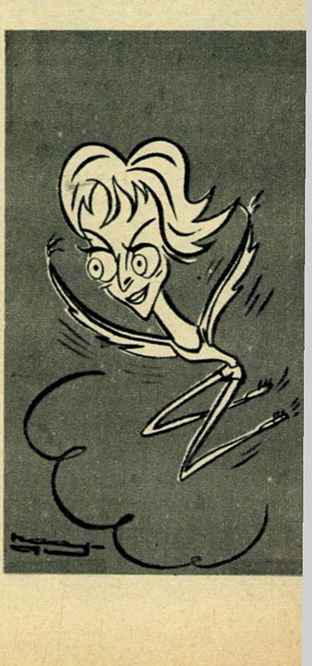

cipilica albă, în timp ce cu mîna liberă declanșează (pentru orice eventualitate) aparatul care pozează singur; o figură mirată, cu clăbuc pe față, îi intră astfel în colecția personală. Poate îi va folosi cîndva.

Apele zise albastre ale lacului Sinoe sînt verzi, au pe fund un strat compact de brădiș, care se străvede bine prin apele transparente. Histria a fost cîndva port la mare, dar golful s-a înnisipat, a devenit lac. Cei doi intră în perimetrul cetății întemeiate acum 2 600 de ani. Dau de străzi pavate, cu pietriș bine bătut, apoi de canele cu tuburi sau plăci solid îmbucate, de edificii de mari proporții, cu ferestrele orientate spre oglinda lacului. Iată și «termele romane», acele vestite băi zidite sub forma unor boxe; pereții sînt din cîte două rînduri de piatră separate de șase rînduri de cărămizi legate cu mortar din var și fragmente de cărămidă pisată, peste care era tras mozaicul în culori, cu motive geometrice și florale. Amazoanei îi crapă capul; cum să țină minte totul, dar absolut totul, ca să scrie în jurnal? Iată locuințe private, apoi prăvălii. Depozite unde se păstrau grînele, mierea, ceara, peștele, vinul. O piațetă. Aceasta e «zona sacră», cu temple în ruine. Într-unul sînt nouă amfore mari, dispuse trei cîte trei, îngropate cu gura în jos; sînt amfore sabine. Amazoana tresare. O calmează Dimos-Grecul; îi promite să-i dea amănunte cu alt prilej, poate mîine. Istorisirile vor curge gîrlă. Acum sînt în misiune. Recunoașterea e ca și încheiată. Au străbătut tot teritoriul pe care schița îl indică printr-un contur de cămilă. Instalează minimagnetofonul, inspectează locul de observație al lui Leone, apoi Dim își trosnește oasele lungane, ia pipa între dinți să soarbă o gură de camfor mentolat, după care exclamă, arătînd cu brațele jur-împrejurul:

— Sîntem, colega, pe misterioasa scenă a fantomelor. Presimt că va trebui să o cunoaștem cu de-amănuntul. Piesa poate începe!

Prin întunericul care coborîse compact se profilează, tot mai distinct, silueta inbatabilului Leon Gaspar, care își isprăvise pentru ziua aceea îndatoririle de chelner; reintră în nobila sa meserie, cu care nu-i comparabilă nici una din cele optzeci și nouă profesii pe care, de voie de nevoie, le practicase pînă acum. Chelia enormă a agentului secret strălucește ca o lună în întunericul ținutului barbar, cu ruine.

(va urma)

TABELA DE MARCAJ

PROFITÎND DE CONDIȚIILE OPTIME OFERITE DE ACEASTĂ IARNĂ MAI GENEROASĂ DECÎT ALTELE ȘI-N ZĂPADĂ, ȘI-N GHEAȚĂ, ÎN MAI TOATE LOCALITĂȚILE DIN ȚARĂ PIONIERII ȘI ELEVII ȘI-AU DISPUTAT ÎNTÎIETATEA ÎN COMPETIȚII ATRACTIVE ȘI RECONFORTANTE. DIN NUMEROASELE RELATĂRI SOSITE LA REDACȚIE, VĂ PREZENTĂM AICI DOUĂ CARE NI S-AU PĂRUT MAI INTERESANTE.

PARADA SĂNIUȚELOR

A avut loc la Suceava, pe tradiționala pîrtie cu rezonanță poetică și industrială totodată: Ipotești — Uzina electrică. E vorba, de fapt, de o veritabilă finală, organizată de Consiliul municipal al organizației pionierilor, la care au participat echipele reprezentative ale tuturor școlilor generale din oraș. Deși vremea nu a fost prea favorabilă (temperatură scăzută, plus ceva crivăț), participarea a întrecut așteptările — 80 de băieți și 60 de fete. E adevărat, nu s-au obținut rezultate spectaculoase, n-a fost deranjat de la locul lui nici un record republican. Totuși au existat cîștigători (locul I, II și III, la fete și la băieți, la individual și pe echipaje) care au fost aplaudați la... pîrtie deschisă și răsplătiți cu diplome de virtuozitate în acest sport străvechi și, e bine să ne reamintim, olimpic.

PATINE LA GALAȚI

Sincer vorbind, pînă acum n-am prea auzit că există așa ceva și pe la Galați. Mai ales că la Cupa «Cutezătorii» la patinaj viteză, desfășurată nu de mult la Miercurea-Ciuc, orașul de pe Dunăre nu și-a trimis nici un reprezentant. Dar e bine și mai tîrziu decît niciodată!

Așadar, mare concurs de patinaj viteză al pionierilor și elevilor gălățeni, organizat cu pricepere de clubul sportiv «Dunărea» și desfășurat într-una din zilele cu temperatură mai blîndă pe frumosul patinoar din Grădina publică (dotat cu vestiare și încălzire centrală!). Timp de cîteva ore un mare număr de tineri și-au disputat întîietatea, sub privirile unei galerii numeroase, pe categorii, în probele de 200, 400, 600 și 1 000 m, patinînd «în circuit». Tuturor cîștigătorilor — pe care în lipsă de spațiu nu-i mai amintim aici — le-au fost acordate diplome și premii.

Transmițînd tinerilor patinatori gălățeni, precum și organizatorilor concursului, felicitări pentru acest început bun, folosim totodată prilejul și-i invităm pentru anul viitor să participe și ei la tradiționala confruntare sportivă patronată de către revista noastră.

ai buni sportivi ai anului 1968 — văzuți de caricaturistul NEAGU RĂDULESCU.

2 LIA MANOLIU

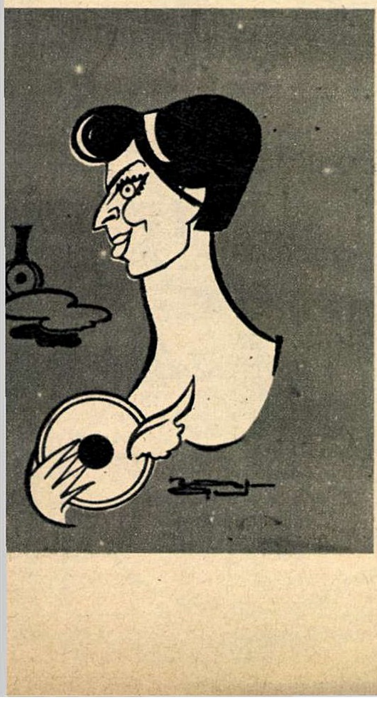

3 IONEL DRÎMBĂ

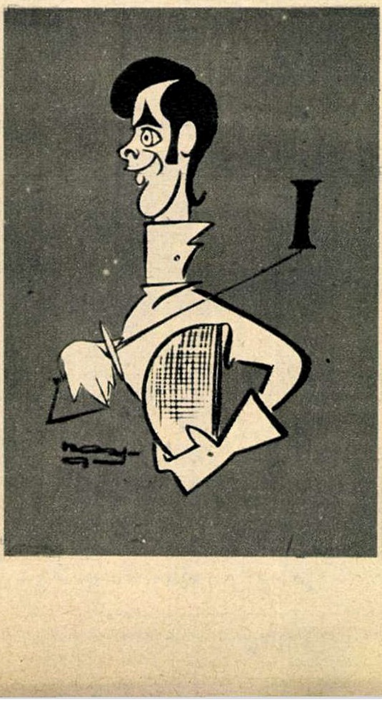

4 IVAN PATZAIKIN

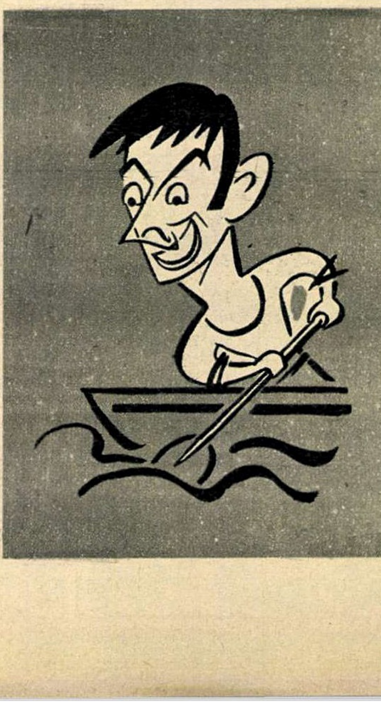

5 SERGHEI COVALIOV

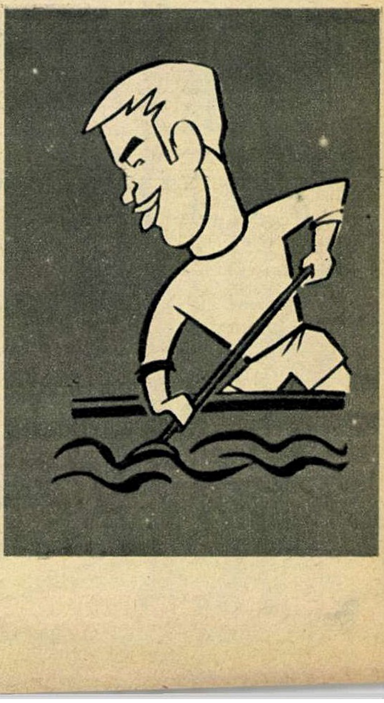

AVENTURI ELECTRONICE

CE S-A ÎNTÎMPLAT PÎNĂ ACUM:

ÎN LOCUINȚA ROBOȚILOR, PĂTRUNDE O... FANTOMĂ, CARE SE DOVEDEȘTE A FI UN BĂIAT, PE NUME VIOREL.

EL LE EXPLICĂ ACESTORA CĂ S-A FURIȘAT AICI PENTRU CĂ VREA SĂ PARTICIPE LA CONCURSUL **„MINITEHNICUS"**

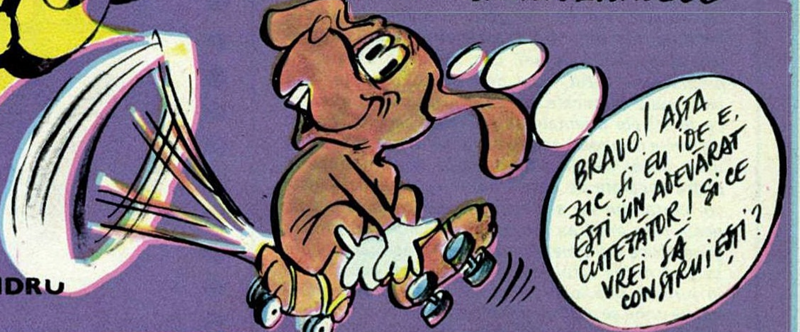
BRAVO! ASTA ZIC ȘI EU IDE E, EȘTI UN ADEVĂRAT CUTEZĂTOR! ȘI CE VREI SĂ CONSTRUIEȘTI?

Scenariu: **SANDU ALEXANDRU**
Desen: **POMPILIU**

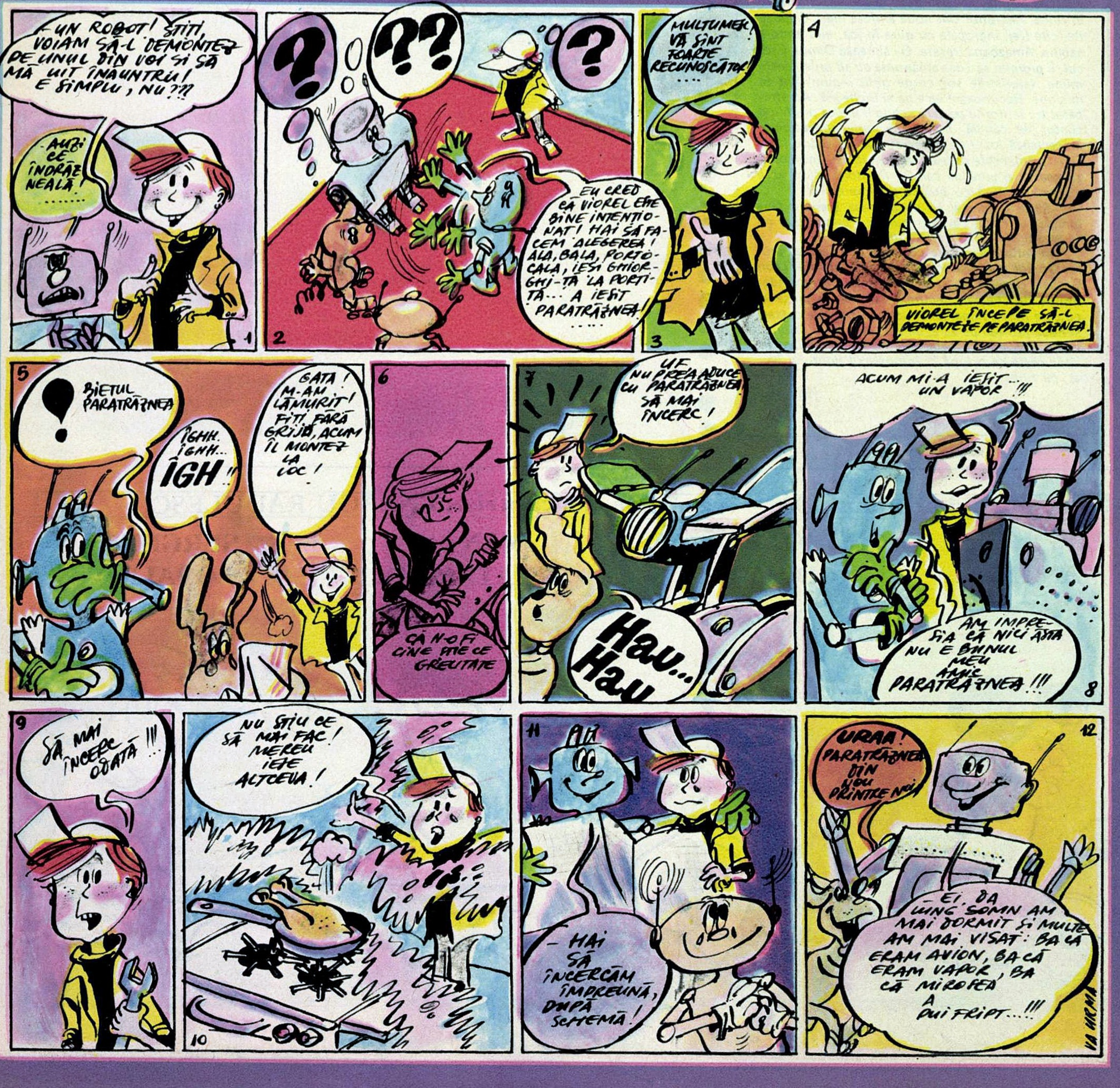
1
– UN ROBOT! ȘTIȚI, VOIAM SĂ-L DEMONTEZ PE UNUL DIN VOI ȘI SĂ MĂ UIT ÎNĂUNTRU! E SIMPLU, NU???
– AUZI CE ÎNDRĂZNEALĂ! ....
2
?
??
?
EU CRED CĂ VIOREL ESTE BINE INTENȚIONAT! HAI SĂ FACEM ALEGEREA! ALA, BALA, PORTOCALA, IEȘI GHIORGHIȚĂ LA PORTIȚĂ... A IEȘIT PARATRĂZNEA! .....
3
MULȚUMESC! VĂ SÎNT FOARTE RECUNOSCĂTOR! ....
4
VIOREL ÎNCEPE SĂ-L DEMONTEZE PE PARATRĂZNEA.
5
! BIETUL PARATRĂZNEA
ÎGHH. ÎGHH... ÎGH!!
GATA! M-AM LĂMURIT! FIȚI FĂRĂ GRIJĂ, ACUM ÎL MONTEZ LA LOC!
6
CĂ N-O FI CINE ȘTIE CE GREUTATE
7
UF, NU PREA ADUCE CU PARATRĂZNEA. SĂ MAI ÎNCERC!
HAU... HAU
8
ACUM MI-A IEȘIT... UN VAPOR!!!
AM IMPRESIA CĂ NICI ASTA NU E BUNUL MEU AMIC PARATRĂZNEA!!!
9
SĂ MAI ÎNCERC ODATĂ!!!
10
NU ȘTIU CE SĂ MAI FAC! MEREU IESE ALTCEVA!
11
– HAI SĂ ÎNCERCĂM ÎMPREUNĂ, DUPĂ SCHEMĂ!
12
URAA! PARATRĂZNEA DIN NOU PRINTRE NOI!
– EI, DA LUNG SOMN AM MAI DORMIT ȘI MULTE AM MAI VISAT: BA CĂ ERAM AVION, BA CĂ ERAM VAPOR, BA CĂ MIROSEA A PUI FRIPT...!!!
VA URMA

CLUBUL LOGICIENILOR

O NOUĂ PROBLEMĂ DE LOGICĂ DIN CADRUL CONCURSULUI «CLUBUL LOGICIENILOR» OFERITĂ SPRE REZOLVARE DE CĂTRE PROF. UNIV. EDMOND NICOLAU.

Cornurile

— Ţie îţi plac cornurile?

— Da, dar de ce întrebi?

— Ai observat, desigur, că unele sortimente de cornuri sînt drepte, ca un I, iar altele curbate ca un U?

— Ştiu asta, dar care e problema?

— Fii atent! Se cere ca din trei tăieturi să tai cu cuţitul un corn în formă de U, în 10 bucăţi. Cuţitul e lung, fireşte

Vreţi să încercaţi şi voi această operaţie?

TRIUNGHIUL

Aşezaţi numerele de la 1 la 9 în triunghi astfel ca adunînd fiecare latură să dea 20.

DIN TREI CIFRE 6

Cum pot fi aranjate trei cifre de 6 pentru a exprima... cifra 7?
Dar pentru a exprima numărul 30?

Numărul 30

Cum putem exprima numărul 30 folosind trei cifre de 5 şi oricare semne aritmetice?

Dar cu ajutorul a trei cifre de 3?

O SCĂDERE CIUDATĂ

Cît fac 45 minus 45? Zero, fireşte, şi totuşi... există o modalitate de a efectua această scădere în aşa fel încît scăzînd 45 din 45 să obţinem un rest de... 45?

Nu vă vine să credeţi?

Încercaţi totuşi, folosind toate cifrele de la 1 pînă la 9 luate de cîte ori socotiţi necesar.

SCRIITORI ŞI... COINCIDENŢE

În literatura română există o interesantă coincidenţă: trei renumiţi scriitori clasici, al căror nume începe cu litera «C» s-au născut în trei localităţi diferite, al căror nume începe fiecare cu litera «H». De asemenea toţi s-au născut în secolul al XIX-lea.

Ştiţi care sînt cei trei scriitori şi în ce localităţi s-au născut ei?

DIN MITOLOGIE

ORIZONTAL: 1) Mare divinitate a mitologiei greceşti, zeiţă a înţelepciunii, care ar fi dăruit Atticei măslinul. 6) Unchiul uzurpator, din a cărui poruncă Romulus şi Remus au fost aruncaţi în Tibru. 7) Nimfă originară din Latium, personificare a cîntecului. 8) Sete! 10) Horia Luca. 11) Muntele unde are loc tristul sfîrşit al vestitului erou grec Heracles, neîntrecut în forţă şi vitejie. 13) A privi. 15) Fiul lui Poseidon, zeul mării şi al zeiţei pămîntului Gea, care era invulnerabil în luptă datorită faptului că-şi reînnoia puterea de cîte ori o atingea pe mama sa, ucis totuşi de Heracles care l-a ţinut suspendat în aer. 16) Denumire purtată de zeul Dionysos. 18) Dromader. 19) Papă care l-a convins, în anul 452, pe Attila să renunţe la cucerirea Romei. 20) Pronume. 21) Nimfă transformată într-o insulă de zeul apei, Phasis. 22) «Stăpînul» vînturilor pe care le ţinea închise într-un burduf. 24) Fiica lui Zeus, muză ce patrona comedia. 26) Profet vestit, care a prezis că Paris va pricinui pieirea Troiei.

VERTICAL: 1) Nimfa care l-a crescut pe Zeus şi căreia el i-a dăruit Cornul Abundenţei, avînd darul de a oferi posesorului lui orice şi-ar fi dorit acesta. 2) Armă de artilerie. 3) Popor din antichitate care a creat minunate legende şi mituri. 4) Soţul Semiramidei, considerat drept întemeietorul mitic al cetăţii Ninive. 5) Fiul lui Odysseus sau Ulisses şi a lui Calypso. 6) Celebru erou grec din Iliada ucis de Paris cu o săgeată otrăvită în singurul loc vulnerabil, călcîiul. 8) Astru. 9) Animal ucis la Marathon de viteazul erou legendar Theseus (pl.) 12) Reşedinţa zeului focului şi al meşteşugarilor Hefaistos, creatorul faimoaselor fulgere ale tatălui său Zeus. 14) Fiica lui Cadmus care a dăruit grecilor scrierea şi soţia regelui Thebei, care l-a adăpostit pe micul Dionysos, fiul lui Zeus. 15) Simbolul metalului din care erau făcute coarnele căpriorului prins de Heracles, în cea de a patra încercare a sa. 17) Erou troian, cunoscut din Eneida, fiu al Aphroditei, care după căderea Troei avea să ajungă rege în Italia. 20) Ţara unde domnea Augias, faimosul posesor al unor grajduri necurăţate de 30 de ani pe care Heracles le-a curăţat într-o singură zi schimbînd cursurile a două rîuri trecute prin mijlocul grajdurilor. 23) Dans popular spaniol. 25) Una şi alta!

Prof. TEODOR AXIOTI

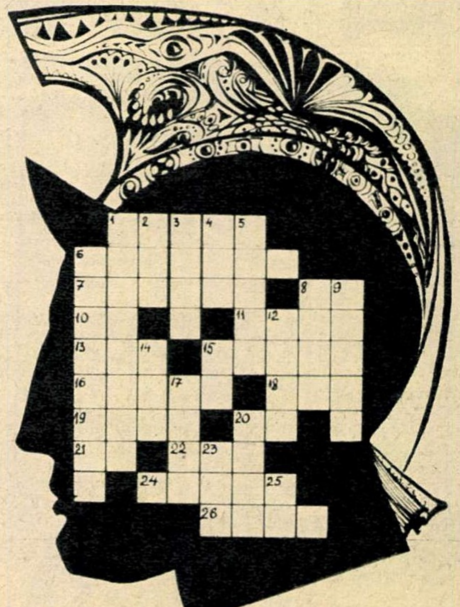

DE ORIUNDE ÎNCEPI AFLI NUMELE UNUI ROMAN CELEBRU SAU A UNEI POEZII TOT ATÎT DE CELEBRE.

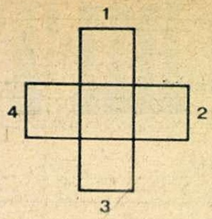

CULTURALĂ (criptografie: 5, 1, 2, 7)

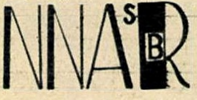

GEOGRAFICĂ

(MONOVERB CU INCASTRU ANAGRAMAT: XXOXXXX)

Cum se dezleagă: aflaţi ce reprezintă imaginea şi amestecaţi-i literele astfel ca D să ocupe în noul cuvînt locul 0 cum arată cheia.

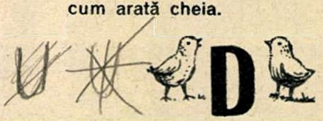

ŞCOLĂREASCĂ (Criptografie: 5, 2, 4, 2, 7)

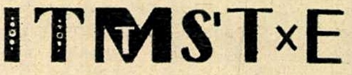

În desenul de mai jos se găsesc 15 beţe de chibrit. Să se ia 6 beţe încît să rămînă... unu!

MITU GHEORGHE
Şcoala generală nr. 175, Bucureşti

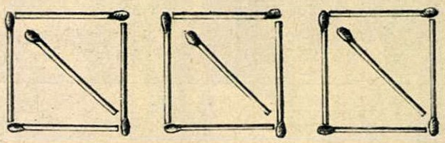

POŞTA REDACŢIEI

GABRIELA BOGZA din Tîrgu Jiu, Şcoala generală nr. 3, îşi începe astfel scrisoarea: «*În clasa noastră nimeni nu este erou. Nimeni n-a salvat vreun copil de la înec sau n-a descoperit un hoţ...*» Dar Gabriela ne pune la curent cu un alt fel de act eroic, mai puţin spectaculos, dar foarte eficace. Ea ne istoriseşte cum a luptat clasa ei pentru a elimina indisciplina şi învăţătura de mîntuială. Da, Gabriela, fapta voastră este într-adevăr demnă de nişte cutezători!

O corespondentă din *Cugir* ne prezintă însă un caz contrar. Se afla într-o excursie împreună cu colegii ei, cînd a făcut un pas greşit şi a alunecat în zăpadă, căzînd într-o groapă pe care nu o văzuse. Cînd îşi dădură seama că lipseşte, colegii o strigară, o căutară, însă, cum nu primeau răspuns, îşi văzură de drum. Vezi că fetiţa leşinase şi de aceea nu răspunsese colegilor. Cînd şi-a revenit, se văzu singură în pădure. După cîteva ore, cînd ajunse la cabană, cei care o părăsiseră se... bucurară de regăsire! Nu ştim dacă aceşti «colegi», peste al căror nume pioniera noastră trece cu delicateţe, au roşit în clipa aceea, dar noi, citind rîndurile corespondentei nu ne-am gîndit la ei ca la nişte cutezători.

GEORGESCU GHEORGHIŢĂ, Şcoala generală nr. 144 din Bucureşti, ne face reportajul unei ore de matematică: Tovarăşul profesor scrie pe tablă problema pentru teză. În banca întîi, elevul X o rezolvă, după care «pasează» mai departe soluţia. Elevul Y o recepţionează cu iscusinţă, îşi transcrie rezultatul, îl trece şi altor amatori de pere mălăieţe. A doua zi reiese că Y a observat în rezolvarea lui X o greşeală pe care nu i-a semnalat-o. Mare supărare mare. Inutilă, dragă Gheorghiţă. Între gangsteri se mai întîmplă...

Ne-a încîntat în schimb laconica scrisoare a lui *STÖR RUDOLF din Turda, strada Constructorilor nr. 14:* «*Fiind un pasionat cititor* al «Cireşarilor», vă rog să-mi trimiteţi adresele Luciei, Mariei, ale lui Tic, Dan, Victor, Ionel şi Ursu. Dragi cutezători, ajutaţi-ne, răspunzîndu-i voi prietenului nostru, căruia-i dorim să citească noi cărţi, la fel de pasionante!

Prietenul vostru,
SANDU

PENTRU FRAŢII VOŞTRI MAI MICI

Călătorii în cele mai neobişnuite locuri din lume, aventurile vesele ale lui Fix şi Vix, peripeţiile lui Mus — pot fi urmărite de fraţiorii voştri mai mici în revista «Luminiţa», unde mai apar, în fiecare lună, povestiri, o gazetă făcută de copii, întîmplări cu cerbul Uşurelul şi piticul Mitică. Începînd din numărul 3, pe luna martie, copiii vor găsi în Luminiţa şi un supliment de 16 pagini care va cuprinde povestiri vesele, un roman de aventuri în continuare, poveşti fără cuvinte, jocuri distractive, anecdote, concursuri dotate cu mari premii.

Pentru a nu pierde nici un număr al revistei, abonaţi-i pe fraţii voştri mai mici la revista lor, Luminita.

Vremea lui Țepeș Vodă 5

Scenariu: **VASILE MĂNUCEANU** Ilustrații: **ANTON PERUSSI**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: ÎN VREME CE ȚEPEȘ, ÎMBRĂCAT ÎN STRAIE MUSULMANE, SE FURIȘASE CHIAR ÎN TABĂRA SULTANULUI, O MÎNĂ DE BOIERI, ÎN FRUNTE CU SPĂTARUL HOLBAN, HOTĂRĂSC SĂ-L PIARDĂ PE VOIEVOD. VLAD, CARE NU ȘTIE NIMIC DESPRE ACESTE URZELI, ÎȘI URMEAZĂ ÎNSĂ PLANUL CU ISCUSINȚĂ ȘI CURAJ.

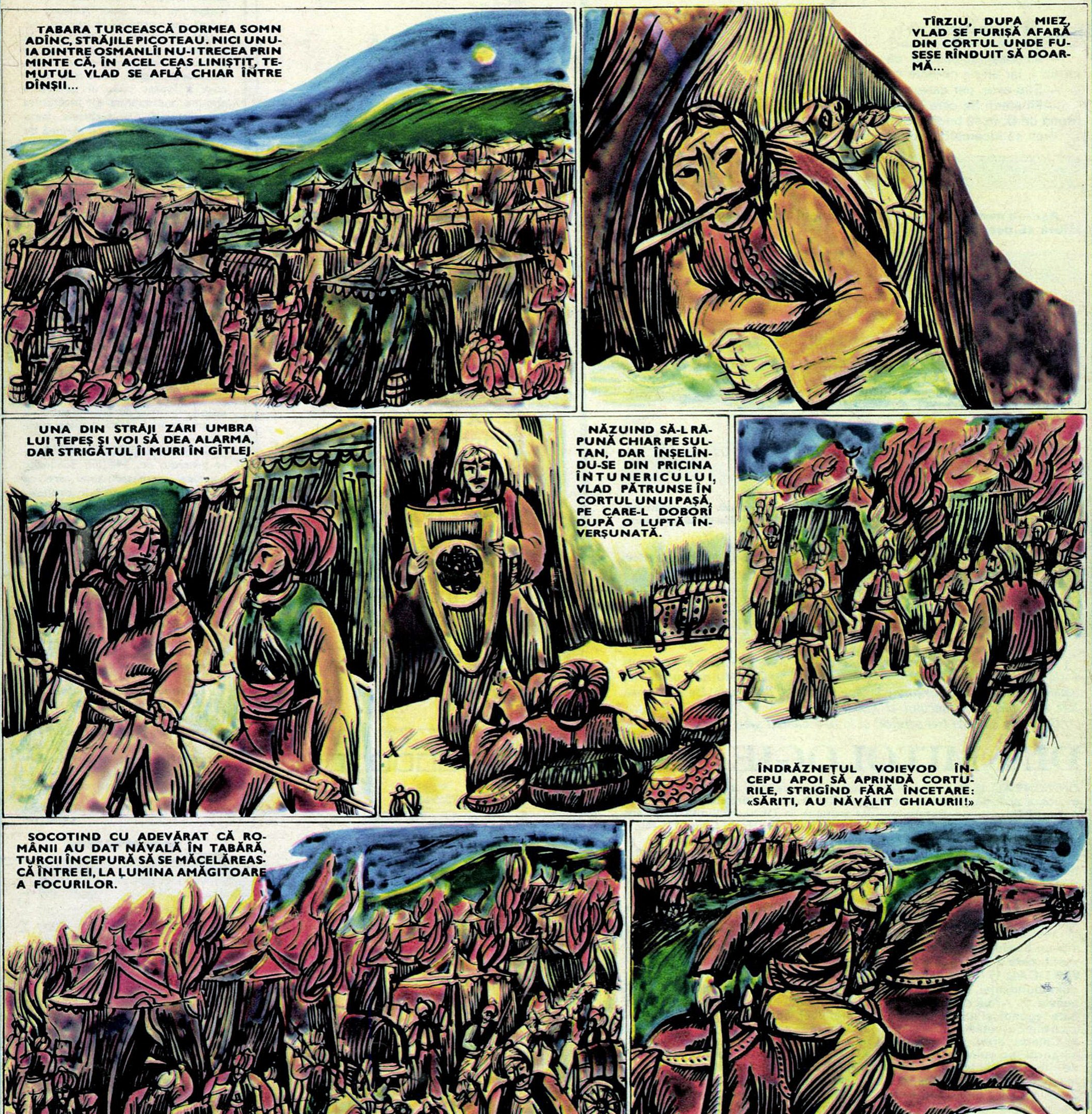
TABARA TURCEASCĂ DORMEA SOMN ADÎNC, STRĂJILE PICOTEAU. NICI UNUIA DINTRE OSMANLÎI NU-I TRECEA PRIN MINTE CĂ, ÎN ACEL CEAS LINIȘTIT, TEMUTUL VLAD SE AFLĂ CHIAR ÎNTRE DÎNȘII...
TÎRZIU, DUPA MIEZ, VLAD SE FURIȘĂ AFARĂ DIN CORTUL UNDE FUSESE RÎNDUIT SĂ DOARMĂ...
UNA DIN STRĂJI ZĂRI UMBRA LUI ȚEPEȘ ȘI VOI SĂ DEA ALARMA, DAR STRIGĂTUL ÎI MURI ÎN GÎTLEJ.
NĂZUIND SĂ-L RĂPUNĂ CHIAR PE SULTAN, DAR ÎNȘELÎNDU-SE DIN PRICINA ÎNTUNERICULUI, VLAD PĂTRUNSE ÎN CORTUL UNUI PAȘĂ, PE CARE-L DOBORÎ DUPĂ O LUPTĂ ÎNVERȘUNATĂ.
ÎNDRĂZNEȚUL VOIEVOD ÎNCEPU APOI SĂ APRINDĂ CORTURILE, STRIGÎND FĂRĂ ÎNCETARE: «SĂRIȚI, AU NĂVĂLIT GHIAURII!»
SOCOTIND CU ADEVĂRAT CĂ ROMÂNII AU DAT NĂVALĂ ÎN TABĂRĂ, TURCII ÎNCEPURĂ SĂ SE MĂCELĂREASCĂ ÎNTRE EI, LA LUMINA AMĂGITOARE A FOCURILOR.
SLUJINDU-SE DE ÎNVĂLMĂȘEALA ISCATĂ, ȚEPEȘ ÎNCĂLECĂ UN ARMĂSAR RĂZLEȚ ȘI SE FĂCU NEVĂZUT...

Cutezătorii 8

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct, Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție, Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic «CASA SCÎNTEII». Redactor de număr: Ecaterina ROȘCA. Redactor artistic: Ion DONCA. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ.

1 leu

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.